

JÓZEF SCHRIJVERS, CSsR:

*Ježiš
medzi
nami.*

DOMINIKÁNSKA EDÍCIA VERITAS.

JOZEF SCHRIJVERS, CSsR:

JEŽIŠ MEDZI NAMI.

Mane nobiscum, quoniam advesperascit.

Ostaiť s nami, lebo sa zoečerieva.

Z francúzštiny preložil

JOZEF BEDNÁRIK, CSsR.

DOMINIKÁNSKA EDÍCIA VERITAS,
KOŠICE. 1946.

*Imprimi potest: Staré Hory, die 26. Iulii 1944. P. Iosephus Lavička, CSsR, superior
viceprov. Nihil obstat: Košice, 6. Martii 1946, Dr. Aemilius Stach, censor - Ni. 285/1946.
imprimatur: Košice, 9. Martii 1946. Msgr. Ioannes Onderův, vicarius gen. subst.*

PREDSLOV.

Vo chvíli nebezpečenstva a úzkosti, keď sa človek cíti bezmocným alebo slabým voči nepriateľským silám, ktoré na neho doliehajú, obzerá sa a hľadá, pudovo či vedome, oporu a pomoc odinakiaľ, mimo seba.

A s ľudskou spoločnosťou je to ako s jednotlivcom.

Ale zo začarovaného kruhu osobnej nedostatočnosti môžeme sa často skutočne alebo aspoň zdanlivo zachrániť útekom k ľudskému kolektívu, celku.

Kde však nájsť ozajstnú oporu a záchranu, keď ľudská spoločnosť sama sa rúti do záhuby?

Duchovia, ktorí nepodľahli preludu o nehybnosti glóbu človečenstva a videli až na koniec refázi, ktorými sputnaný náš svet kolctá v priestore a čase, spoznali jediné centrum securitatis, pravý oporný bod, o akom sa nesnilo ani Archimédovi: Je ním Ježiš Kristus, „v ktorom prebýva všetka plnosť Božstva telesne“.¹ On je slnko, je stredobod, ku ktorému gravituje naša zem, a nielen naša zem, ale aj celý vesmír. Nik sa nemôže vymaniť z dosahu jeho vplyvu: „Nech chceme, či nechceme, žije v nás!“²

No pre slobodnú a vedomú záchranu ľudstva treba, aby vplyv Ježišov poznali a vyšli mu v ústrety slobodným zapojením našej

¹ Kol. 2, 9.

² Jean Aicard.

činnosti do činnosti Ježišovej, slobodným spojením nášho života so životom Ježišovým.

Keď sťahovali sa ťažké mraky nedávnej vojny a začaly biť prvé blesky, bol najvyšší čas uvedomiť si tieto pravdy.

P. Jozef Schrijvers, ktorého pokladajú za jedného z najoriginálnejších duchovných spisovateľov dneška, podáva ich dušiam dobrej vôle v knižke *Jésus parmi nous — Ježiš medzi nami*, ktorá vyšla roku 1940 vo francúzskom originále a v talianskom preklade.³

Hoci podnet k tejto knižke bol daný hrmotom kolies vojnového stroja, predsa jej obsah je vždy časový a cenný. Veď terajšia kataklizma je iba zhusteným názorom nepokojných vln, ktoré ustavične meniacim sa tempom a prudkosťou zmietajú celým ľudstvom aj každou jednotlivou dušou. A „Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes i na veky“.⁴

Jednoduchosť literárnej formy, akou sa vyznačujú všetky spisy Schrijversove a ktorá pripomína autora *Nasledovania Krista*, nech nikoho nemýli! Myšlienky a pravdy, ktoré obsahuje, sú nevedne hlboké a životné.

Dušiam, čo v príbuzenskom zladení zachytia Schrijversovu pieseň Ježišovej lásky, ktorú sme sa usilovali verne predniesť v slovenskom preklade, zo srdca blahoželáme!

ICOYC XPICTOC NIKAI!

Ježiš Kristus vífazi!

Dr. Ján Mastylak, CSsR.

³ Viď SMER 1944. č. 7, str. 331.

⁴ Zid. 13, 8.

HLAVA I.

ÚVOD.

Ostaň s nami, lebo sa zvečerieva.¹

Trvalá nevoľnosť dolieha ťažkým bremenom na svet. Voľna a hrozby vojny neustále narúšajú spokojný život väčšiny národov. Bezpečnosť a nemravnosť stúpajú ako hrozivé vlny a sú pripravené pohltiť kresťanskú civilizáciu.

Nesmierne zeme vyhlásily Bohu vojnu; usilujú sa s pekelnou zúrivosťou zničiť každé náboženstvo; chcú zo zeme vykoreniť dokonca i meno Boh.²

Toto prenasledovanie už pred našimi očami pokrylo zrúcaninami a po základy spustošilo celé zeme. Videli sme, ako ničia kostoly, pália kláštory, mučia kňazov, kynozia kresťanov, a táto krvavá revolúcia chystá sa na cestu celým svetom.

Armáda Antikristova sa zväčšuje každým dňom. Sú jej naporúdzí mocné organizácie hlavných miest obidvoch svetových dielov, ba aj najodľahlejších ostrovov sveta. S hrozivou ľahkosťou spracúva pre seba všetky prvky nestále, neisté vo svojom náboženskom presvedčení alebo nespokojné so svojím hmotným údelom. Len nech sa zjaví vodca, aby

¹ Mane nobiscum, quoniam advesperascit (Luc. 24, 29).

² Eradamus eum de terra viventium et nomen eius non memoretur amplius (Jer. 11, 19).

shromaždil všetky tieto rozdelené sily! Bude môcť, ak v tom nezabráni Boh nejakým zázrakom svojej moci, sregrutovať vo všetkých zemiach naraz strašné vojsko.

Akýže bude vtedy osud Cirkvi? Aký osud kresťanov, rozptýlených po celom svete? Chvejeme sa už pri samej myšlienke na to!

Potom u niektorých z nás sa natíska úzkostná otázka, či nebude azda skoro koniec časov, zvestovaný svätými knihami? Či sa neodohrajú pred našimi očami hrozivé scény, do ktorých nahliadol na Patmose svätý evanjelista Ján?

A na tieto znepokojujúce otázky nik nemá odpoveď, lebo Pán Ježiš povedal: *Syn človeka príde v hodinu, v ktorú sa nenazdáte.*³

Nie je vhodné teraz opakovať slová učeníkov z Emauz: *Ostaň s nami, Pane, lebo sa zvečerieta!*⁴

Ježiš, ostaň s kresťanmi, ktorí v Teba vložili s dôverou všetku svoju nádej! Sú bezbranní, vystavení ohováraniu, prenasledovaniu, smrti a nebezpečenstvu nešťastia nekonečne hroznejšieho, totiž stratiť svoju dôveru v Teba a Teba opustiť! Nepovedal si sám: *Či nájde Syn človeka, keď príde, vieru na zemi?*⁵

Nie je vari najväčším nešťastím a opravdi-

³ Quia, qua nescitis hora, Filius hominis venturus est. Mat. 24, 44.

⁴ Mane nobiscum, quoniam advesperascit. Luc. 24, 29.

⁵ Filius hominis veniens, putas, inveniet fidem in terra? Luc. 24, 29.

vým nebezpečím posledných čias stratiť vieru, zradiť Krista?

Ako načim už vopred varovať kresťanské duše! Keď Ježiš ešte žil medzi ľuďmi, poučoval svojich apoštolov: Kto však bude teraz poučovať kresťanov, keď tu Pána nieto?

Ľudia malej viery! Pán neodišiel! Je s nami spojený užšie, než bol spojený so svojimi učeníkmi. Neopúšťa nás ani na okamih: zostáva v našej duši svojou posväcujúcou milosťou, býva s nami v bohostánku, navštevuje nás vo svätom prijímaní, dôverne sa s nami shovára, je všadeprítomný vo svojej Cirkvi, aby ju podporoval v boji a priviedol k víťazstvu.

Ježiš je medzi nami a ako poučoval svojich apoštolov, tak bude učiť aj nás, ak ho len chceme počúvať.

A čo nás bude učiť? Ježiš nám odhalí veľké tajomstvo, ktoré ovláda všetky storočia: *tajomstvo kríža*.

Je pravda, že toto tajomstvo je predmetom *pohoršenia pre Židov a predmetom výsmechu pre pohanov*;⁶ ale pre tých, čo sa spasia, to *jest pre nás, je božou silou*.⁷

Prijímame pokorne a úctivo túto božskú náuku!

Ježiš nám odhalí tajomstvo svojich poní-

⁶ Christum crucifixum, Iudaeis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam. 1 Cor. 1, 23.

⁷ Verbum enim crucis pereuntibus quidem stultitia est: iis autem, qui salvi fiunt, id est nobis, Dei virtus est. 1 Cor. 1, 18.

žení a utrpení; dá nám pochopiť smysel skúšok a bolestí nášho vlastného života; vysvetlí nám napokon hlbokú príčinu bojov a prenasledovaní, ktorými jeho Cirkev prechádza teraz a má prejsť v budúcnosti, aby mohla zavrieť utrpenie Božieho Spasiteľa.

Ježiš je medzi nami. Zahrnujme ho láskou a vďačnosťou! On povedal: *Moje ovčiky čujú môj hlas a ja ich poznám a ony ma nasledujú a ja im dám život večný a už nezhynú a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.*⁸

HLAVA II.

Ako prišiel Ježiš medzi nás.

Ježiš neprišiel sťa veľký vládca. Zjavil sa ako pôvabné dieťa. Narodil sa v maštali, odpočíval na slame v pokorných zvieracích jasiach.

Ježiš sostúpil s nebies na zem, nie žeby založil svoje kráľovstvo násilím, ale aby získal naše srdcia svojou dobrotou.

Neprišiel dávať rozkazy, shromažďovať okolo seba vazalov a dožadovať sa od nich prejavov pocty.

To nie! Ježiš prišiel zničiť seba, poslúchať svojho Otca a všetkých tých, ktorým jeho Otec dal nad ním moc.

⁸ Oves meae vocem meam audiunt, et ego cognosco eas et sequuntur me, et ego vitam aeternam do eis et non peribunt in aeternum et non rapiet eas quisquam de manu mea. Ioan. 10, 27-28.

A tak bude poslušný nielen vo svojom detstve, ale až do skončenia svojho života a až na kríž, ktorý mu postavია ľudia, ktorých toľko miloval.¹

Toto Dieťa-Boh urobilo so svojím Božským Otcom, zradeným a urazeným ľuďmi, závet. Vrávalo mu: Vezmem na seba ľudskú prirodzenosť a nastúpim na miesto hriešneho ľudstva, vezmem na seba všetky jeho zločiny a tak Ti svojím pokorným podrobením prinavrátim slávu, o ktorú Ťa olúpil ich odboj.

A Božský Otec túto ponuku prijal. Ustanovil, aký život má viesť jeho Syn na zemi. Určil s nekonečnou presnosťou všetky jeho podrobnosti. Vplietol doň veci veľké a veci napohľad bezvýznamné. Zariadil to tak, aby sa striedaly nejaké radosti s horkým smútkom, prechodné úspechy s pokorujúcimi nezdarmi, jednodenné víťazstvá s ostrými porážkami a to všetko aby sa skončilo hanebnou smrťou na kríži, v opovrhnutí, smútku a bolesti.

Pýtal sa svojho Syna, či preto, aby priviedol k jeho nohám zblúdivých synov a znovu vydobyl ich lásku, chce žiť na zemi v úplnej poddanosti bez toho, aby niečo pridával alebo uberal a prisľúbil, že takéto sebazničenie dokonalejšou poslušnosťou prijme ako náhradu za vzburu celého ľudstva.

A Ježiš odpovedal: Uvoľňujem sa nato, aby

¹ Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Philip. 2, 8.

som bol prinesený ako žertva a obetovaný, len aby moji bratia boli zachránení.

Tak Ježiš vstupuje na tento svet, aby býval medzi ľuďmi. Zabúda na svoje vlastné záujmy, svoju slobodu, svoju česť, aby zrodil zo seba služobníka ľudí a akoby ich otroka,² aby ich vykúpil, aby ich tisíckrát zdvíhal po ich pádoch a orodoval za nich pred svojím Božským Otcom.

Aká hlboká musela byť nežnosť Ježišova k nám, jeho úbohým bratom, keď ho pohla prijať úlohu tak nevďačnú!

Ale láska urobila tento zázrak. Láska nekonečného Boha sa dala dobrovoľne uväzniť do ľudského srdca. Je divné, že aj tam sa cíti úzko a hľadá všetky možné východiská, aby sa šírila a obšťastňovala druhých?

Čím môže byť v porovnaní s týmto božským plameňom ľad nevďačného tvora? Môže sa zastaviť nekonečne prudká láska Bohočloveka pred takou prekážkou?

Ježiš miluje, miluje v Bohu, miluje svojho Otca a tiež všetkých ľudí. On nebude počítať svoje dobrovoľné dôkazy tejto lásky. Pred opovrhnutiami, urážkami, svätokrádežami, ktoré ho očakávajú, bude mlčať; ale bude milovať, obetovať sa a silou lásky a sebaznivenia bude obmäkčovať srdcia hriešnikov a privádzať ich v ľútosti späť k nohám svojho Božského Otca.

² Semetipsum exinanivit, formam servi accipiens. Philip. 2, 7.

HLAVA III.

Ako bol Ježiš prijatý svojou Matkou pri vstupe na tento svet.

Kto môže pochopiť nesmiernu sústrasť, ktorú pocítil Božský Otec, keď poslal svojho jediného Syna na svet, aby tam viedol život tak trpký a aby tam podstúpil smrť tak potupnú?

Jeho nežne milovaný Syn sa uchýlil do vyhnanstva z poslušnosti, aby býval uprostred hriešnikov. Boh Otec nemohol v svojej nekonečnej múdrosti a добрote nechať túto nesmiernu žertvu bez náhrady — i dal mu Matku.

Vtelený Boží Syn, obklúčený v nebi légiami anjelov, čo sa mu klaňali a ho milovali, nájde teda tu na zemi opäť vznešeného tvora, ktorý svätosťou a nevinnosťou prevýši všetkých anjelov neba a ktorý ho odškodní svojou nežnosťou a svojim súcitom za všetky nevďačnosti ľudí.

Ó, tá prvá chvíľa, keď sa pokorná Panna z Nazaretu ocitne zoči-voči nepochopiteľnému tajomstvu: Boh sa stane človekom!...

Nepoškvrená Panna Mária sa pocítila v nevysloviteľnom dotyku s Božstvom: Duch Svätý ju zatielil a Slovo sa stalo jej Synom.

Po týchto prvých chvíľach napätého a božského dojatia, keď už archanjel bol zmizol a keď sa už zdalo, že aj pre ňu spadol znovu závoj na nevyspytateľné tajomstvo, aké asi úvahy boly v jej duši, tak čistej a tak prístupnej božským veciam?

Pokorná, mlčanlivá a preniknutá obdivom a vďakou stála nad týmto zázračným sebazničením Boha, ktorý prebýval v jej lone a ochotne sa podvolil prejsť cez všetky stupne ľudskej nemohúcnosti, prv než sa narodí a zaujme miesto medzi ľuďmi.

Ale presvätá Panna, ktorá čítala sväté knihy, pritom už zároveň vopred nahliadla, že tieto sebazničenia jej dieťaťa budú sprevádzané inými upokoreniami a že príde chvíľa, keď ľudia, ktorých prišiel spasíť, mu pripravia nevýslovné muky a pred jej očima ho ukrižujú.

A pochopila tiež, že nesmierne úsilie Boha, aby sa priblížil k svojmu tvorcu a ho vytiahol z blata hriechu, bude z väčšej časti pre zlobu ľudí odsúdené k žalostnému nezdaru: *prišiel medzi svojich a svoji ho neprijali.*¹

Vtedy vyronilo srdce Božej Matky výkrik nevýsloviteľnej lásky a bolestného súcitu: Božské Dieťa, Ty si predsa tak milovalo ľudí, a oni sa Ti odplatia za Tvoju tak veľkú dobrotu len urážkami a mukami! Preto mi dovoľ, aby som Ťa milovala za všetkých ľudí, aby som napravila všetky nevďačnosti: Ponúkam sa Ti brať účasť na všetkých Tvojich utrpeniach, na všetkých Tvojich zármutkoch a horkých sklamaniach!

Tak Ježiš vydobyl týmto svojím uponížením svoj prvý zisk: získal pre vec vykú-

¹ In propria venit et sui eum non receperunt. Ioan. 1, 11.

penia na kríži dušu nepoškvrnenej Panny, svojej vlastnej Matky a vedel, že táto Panna verne pôjde s ním cez všetky opovrhnutia a všetky potupy až na Kalváriu.

Ale súčasne utvoril svojím sebazničením Spoluvykupiteľku ľudí. Božia Matka ho bude nielen zahŕňať súcitnou láskou po celý jeho život, ba aj pri smrti, ale bude aj vzbudzovať v budúcich storočiach milióny duší, ktoré sa dajú očariť tajomným pôvabom kríža, bude im pomáhať svojou ustavičnou pomocou vo všetkých skúškach života. Bude ich učiť, ako sa sjednocovať s ukrižovaným Bohom, aby mohli byť s ním žertvami a zachraňovali tým duše svojich bratov.

HLAVA IV.

Ako žil Ježiš na zemi.

Ježiš sa stal poslušným, poslušným až tak, že umrel na kríži. To je súhrn celého Ježišovho života. Zničil sám seba a vzal podobu otrocka, ktorý nemá inú vôľu, ako vôľu svojho pána.

Poslúchať, podrobovať svoju vôľu, vzdávať sa svojho úsudku, obetovať svoje osobné záujmy, nie raz mimochodom, ale vždy a vo všetkých podrobnostiach, až k najpotupnejšej smrti, to bol jediný cieľ života, príčina jeho vtelenia.

Práve týmto úplným sebaobetovaním, touto

celkovitou poslušnosťou mal zničiť hriech, ktorý je vzburou podlého ľudského tvora oproti jeho všemohúcemu Stvoriteľovi.

Ó, keby sme mohli preniknúť tajomstvo poslušnosti vteleného Slova!

V živote, ktorý Ježiš na rozkaz nebeského Otca povedie na zemi, budú veci s ľudského hľadiska bezvýznamné a veci, ktoré budú božsky veľké a skvelé.

Ježiš prijíma všetko už vopred. Pre neho je všetko rovnako dôležité, pretože všetko mu predpísal jeho Otec.

Podvoľuje sa prejsť všetkými slabosťami dieťaťa. Zaoberá sa vo svojej mladosti nízkymi prácami robotníckeho učňa, a tento nenápadný život povedie až do tridsiateho roku, lebo Božský Otec to tak rozhodol.

Vie dobre, že duše spasia nie veľké diela, ani jagavé zázraky, ale pokorné podrobenie sa všetkým božím rozkazom.

Avšak Božský Otec primiešal do života svojho Syna tiež veci, v očiach ľudí veľké a dôležité a Ježiš aj tie rovnako prijíma.

Je skrytý a chudobný nie pre chudobu samu, ale preto, že pre neho je vôľou božou. Bezpochyby jeho srdce ho tiahne k uponíženiu, ale len vtedy, keď sa toto srovnáva s božími plánmi.

Nezanedbá dobré diela preto, že mu pri-nášajú ľudskú slávu. Nie! Jeho jediným pravidlom je vôľa Božského Otca. Ježiš bude robiť zázraky, bude kriesiť mŕtvych a udivovať svojich poslucháčov vznešenou prostotou svojho učenia: *Nikto nikdy nehovoril ako*

*On.*¹ Ale toto všetko mu je predpísané; on vie, aké zázraky má konať, vie presne, v ktorej chvíli. Vie, aké učenie má hlásať a pod akými podobenstvami ho má predkladať. Vie, čo má dať zaznačiť v svojom evanjeliu a čo prejde do podania a vie tiež, čo aspoň zdánlivo zapadne do ľudského zabudnutia.

Ježiš si neželá robiť veci zázračnejšie, ako mu predpísal jeho Otec, ani si neželá viac kázať. Toto ostane navždy tajomstvom poslušnosti, nepreniknuteľným očiam filozofov, pohoršením pre pyšných.

V živote, ktorý vyznačil Ježišovi jeho Otec, bude smes vecí príjemných aj trápnych. Otec chcel v svojich nevyskúmateľných plánoch, aby sa v živote jeho Syna striedaly radosť i trápenie, alebo skôr aby ich Ježiš zakúšal spolu.

Ako Bohočlovek Ježiš sa nevýslovne radoval zo spojenia svojej ľudskej prirodzenosti so svojim Božstvom. Mohol hľadiť do všetkých stvorených diel svojho Božského Otca, všetkých tajov prírody, dokonalosti všetkých bytostí, ich množstva, ich pestrosti, ich krásy a súladu vesmíru.

Synovsky obdivoval plány milosrdenstva svojho Otca s úbohými tvorami, jeho nekonečnú blahosklonnosť a neúnavnú dobrotu.

Aká radosť pre jeho milujúce srdce, že sa už na zemi stretol aspoň s niekoľkými duša-

¹ Nunquam locutus est homo sicut hic homo. Ioan. 7, 46.

mi, ktoré žily v pokoji s jeho Otcom, dušami prostými a čistými, ktoré mohol nežne milovať už tu na zemi.

S nevýslovnou radosťou zrel množstvá svätých duší, ktoré budú prichádzať po sebe v budúcich storočiach, aby mu preukazovali veľkodušnú lásku a detinnú vďačnosť.

A ako ho to tiež blažilo, keď už napred odokryl v tomto nespočítateľnom množstve spravodlivých našu biednu dušu, smädiacu po láske k nemu a jednako aj v slabosti mu oddanú v dôvere bez hraníc!

Ale ako pochopil jeho blaho, keď videl, že jeho vlastný život bude z vôle Otcovej sdružený so životom jeho Matky Márie, Panny celej čistej a nevinnej, a že bude žiť s ňou, ako dieťa žije so svojou matkou?

Tieto radosti sa nedajú vysloviť!

Ale Ježiš prijíma spolu s tým z rúk svojho nebeského Otca utrpenia a bolesti, ktorými bude posiatá cesta jeho života.

Kto môže pochopiť hĺbku, šírku a prudkosť týchto citov, tak protikladných: radosti, smútku, bolesti a utrpenia, ktoré plnia Ježišovú dušu, bez toho, žeby sa miešaly?

Áno! Ježiš trpel a utrpenie prijíma ako všetko ostatné z čírej poslušnosti, pretože miloval svojho Otca a pretože miloval nás.

Hlavným jeho utrpením bol pohľad na to, ako je Otec urážený a ako sa mu rúhajú jeho vlastné tvory. Keď Boh stvoril ľudí, dúfal, že ľudia mu budú preukazovať lásku a povďačnosť. Odplatili sa mu však zato iba urážkami a rúhaním, a tento tak milujúci

Otec bol donútený vyhnať ich navždy zo svojho domu.

Božské Srdce Ježišovo mučila ešte aj neuveriteľná nevďačnosť biedneho ľudského tvora oproti jemu samému, ktoré prišlo trpieť na zemi, aby ho vyrvalo peklu. Keby Ježiš nebol Bohom, ako by bol mohol predpokladať, že títo tak milovaní ľudia dôjdu až na to, že ho budú strašne bičovať, trním korunovať, plúvať mu do tváre, že ho pribijú na kríž a že sa mu budú uštipačne posmievať aj pri samej smrti!

Tieto smutné predvídania zamestnávaly bažskú žertvu po celý život a naplnily ju horkosťou.

Ale Ježiš sa podrobuje a trpí bez nariekania, pretože Božský Otec to tak chcel.

Obzvlášť dojímavé v tejto poslušnosti Bohočloveka je, že Ježiš neposudzuje nikdy prijaté rozkazy. Neporovnáva život, ktorý mu vyznačil Otec, s inými spôsobami života, aké mohol viesť na zemi, aby spasil ľudí.

Nepýta sa, prečo je mu rozkázané podstúpiť tak krajné pokorenia, ktoré pohoršovali a ešte pohoršujú toľko ľudí. Či nie je povedané vo svätom Písme: *Zlorečený je ten, ktorý visí na dreve!*²

Nepýta sa, prečo má stráviť tridsať rokov svojho života v nazaretskej samote, ako jednoduchý robotník, kým milióny pohanov

¹ Maledictus a Deo est, qui pendet in ligno. Deut. 21, 23.

očakávajú Vykupiteľa a umrú prv, než k ním príde evanjelium?

Pán Ježiš poznal všetky tajomstvá prírody; koľkokrát by ho teda naša ľudská múdrosť bola ponúkavala, aby vystavoval svoju vedu na podiv súčasníkov! Akú vážnosť by si bol tým získal aj u učených celého sveta a ako by bola jeho dobrá povesť uľahčila rozšírenie jeho božského učenia!

Ó ľudský rozum, ako odvážne chceš krížiť plány večnej Múdrosti! Iste si v očiach Ježišových iba šialenosťou a ničotou.

Pokorný Pán neposudzuje, neskúma rozkazy svojho Otca. On ich jednoducho vykonáva.

Spokojil sa iba tým, že povedal, že jeho učenie nepochádza od neho, ale od jeho Božského Otca. Povedal tiež, že nič nerobí podľa svojej vlastnej vôle.

Dodal, že jeho pokrmom je, cele vyplniť vôľu nebeského Otca.

On vedel, že vykúpenie ľudstva závisí výhradne od jeho pokorného podrobenia sa a že ľudia sa neobrátia jeho zázrakmi, jeho rečami ani okolnosťami času a miesta, ale jedine prostredníctvom milosti shora, a že táto milosť nemôže podľa božích plánov byť zaslúžená iba jeho obeťou a jeho úplnou závislosťou.

Aké to poučenie pre ľudský rozum! Čo to výpočtov u najlepších duchov! Čo to netrpezlivej horlivosti, aby sa božie dielo zrodilo inakšie, ako to chce Boh! Čo námietok proti úplnému zapretiu vlastného úsudku! Čo úskokov a zámienok, aby sme sa zbavili kontroly

authority. ako by človek pomimo Boha bol súci urobiť nejaké dobro, ako by poza božiu vôľu mohlo byť miesto pre inú vec než pre ničotu alebo hriech!

HLAVA V.

Ako zachádzal Ježiš s ľuďmi, medzi ktorými žil.

Môžeme si predstaviť väčšiu dobrotu a blahosklonnosť, ako bola dobrotu a blahosklonnosť Spasiteľova?

Miloval ľudí, chcel ich všetkých zachrániť pred peklom. Ako sliepka skrýva pod krídla svoje mladé, aby ich ochránila od pazúrov dravca, tak Ježiš chcel pritiahnuť k sebe všetkých ľudí, ich chrániť pred nástrahami pekelného nepriateľa a zahrňať ich dobrotami, dokiaľ ich nevezme k sebe do neba.

Pán Ježiš prešiel zemou činiac dobre všetkým, aj najväčším zločincom.

Žije rád s chudobnými a ľuďmi nízkeho postavenia, lebo u nich nachádza viacej prostoty a menej domýšľavosti. Žehná deti, berie ich na svoje kolená a zahrnuje ich svojím božským láskaním, preto že v ich očiach číta čistotu ich srdca a v ich duši zrie obraz svojho nebeského Otca.

Uzdravuje všetky neduhy a všetky nemoce: Chodí vyhľadávať nešťastných a chorých; je dojatý sústrasťou nad zármutkom

Jairovým, slzami Lazarových sestár a smútkom naimskej vdovy.

Jeho oči sa naplňajú slzami pri pohľade na vinný Jeruzalem a na trest, ktorý naň svolá jeho nevernosť.

Podťe, hovorí, ktorí sa trápíte a padáte pod ťarchou života a já vám uľahčím! Podťe ku mne, čo túžite po šťastí a ja uhasím váš smäd!

Trstinu nalomenú nedolomí a dymiaci knot nezahasí. Nebude svolávať blesk na tých, čo sa vzpierajú ho prijať. Je dobrým pastierom, ktorý dáva život za svoje ovečky, vyhľadáva tie, čo zablúdily v trní hriechov a prináša ich na svojich pleciach do ovčiarne.

Je láskavým Samaritánom. Je otcom márnotravného syna; nezatraca je, ale obracia cudzoložnú ženu, samaritánku ľahkých mravov, nemravnú Magdalenu, posadlú siedmymi démonmi, bohatého Zachea, otroka svojich peňazí.

A ako je trpezlivý voči zástupu, ktorý je vždy hotový posudzovať a odmietnuť jeho náuku, voči zákoníkom a farizeom, ktorí len číhajú na to, ako ho polapiť do osídel; aj voči svojim učeníkom, ktorí sú tak náchylní pochvbovať a ho opustiť.

Za svojho bolestného utrpenia neotvoril svoje ústa. Malchovi, ktorý ho prišiel zatknúť, vrátil ucho; zniesol všetky urážky a podstúpil všetky potupy bez ponosy a hovoril svojmu Božskému Otcovi: *Odpusť im, lebo nevedia, čo činia.*

Nevyčítal učeníkom, ktorí ho opustili, ich

zbabelosť: zradcu Judáša nazýval až do poslednej chvíle sladkým menom *priateľ*; neodmietol hanebný bozk, ktorý ho mal stáť život. A od vyvoleného apoštola Petra žiadal na znak žiaľu iba trojaké uistenie lásky k sebe.

A na ceste ku Kalvárii ešte tešil ženy, ktoré nad ním plakaly; nebojácnej Veronike sa poďakoval dojímavým zázrakom; znášal bez ponosovania rúhanie sa dvoch lotrov, s ním ukrižovaných, a na najmenšie znamenie ľútosti jedného z nich prisľúbil mu ešte na tento deň radosti raja. Neprijal drzú výzvu farizeov: Ak si Syn Boží sostúp s kríža, — ale ako nevinný baránok dal sa trýzniť na smrti, aby ušetril ľuďom, ba aj svojim katom, pekelné muky. A v tomto bolestnom smrteľnom zápase, ako by zabudol na svoje vlastné utrpenie, keď si spomenul na svojich priateľov, ktorí stáli splačom u päty kríža, a aby nás všetkých potešil, odkázal nám, čo mal na svete najdrahšieho: *svoju vlastnú Matku*. Ba aj v hrobe myslí na ľudí a na potešenie svojich budúcich dietok vtláča do plátna obrisy svojho zmučeného tela.

HLAVA VI.

Ako zachádzali s Ježišom ľudia jeho čias.

Prišiel medzi svoj ľud, a *ten ho neprijal*. Ježiš prichádzal založiť svoje kráľovstvo: proroci ho predpovedali; označili čas jeho zjavenia, opísali dopodrobna utrpenia, ktoré bude znášať, aj muky, ktoré mu spôsobia.

Židovský národ odmietol ideu pokoreného a trpiaceho Mesiáša. Utvoril si ideál Mesiáša mocného, ktorý zriadi kráľovstvo izraelské, podrobí pod jeho jarmo všetky národy a bude vládnuť obkľúčený nádherou a slávou.

Všetci Židia za čias Pána Ježiša žili z týchto snov o veľkosti. Všeci boli v úzkostnom očakávaní Mesiáša, proroka a kráľa. Apoštolovia, svedkovia zázrakov, konaných Ježišom, boli istí, že našli Mesiáša, toho, ktorý oslobodí svoj ľud a založí v Judsku svoje kráľovstvo.

V tomto prostredí, presýtenom falošnými predstavami, snami o pozemskej veľkosti a národnou ctibažnosťou, sa zjavuje Ježiš. Prichádza bezpochyby založiť svoje kráľovstvo, ale jeho vláda je celkom duchovná. Chce zriadiť svoje panstvo, ale len nad dušami, chce oslobodiť svoj ľud nie zpod jarma Rimanov, ale od tyranstva démonov. Príde dobývať víťazstvá nie tým, že bude drviť svojich nepriateľov, ale tým, že sám za nich umrie.

Medzi svetom a Mesiášom, ktorý ho chce spasiť, bolo úplné nedorozumenie.

Aj svätý Ján, až bude kázať zástupom, povie so smútkom o Ježišovi: *Uprostred vás sa ktosi nachádza, ale vy ho nepoznáte.*¹

Ľud, svedok jeho zázrakov, chcel ho trikrát urobiť kráľom, ale Ježiš, keď ho hľadali, sa skryl: Ľud nepochopil pravý charakter jeho kráľovskej dôstojnosti.

Farizeji, učitelia zákona ho pochopili ešte menej. Chceli Mesiáša, ktorý by prijal ich náuky, nadržoval ich ctibažnosti a uznal ich autoritu. Ježiš prichádzal oproti tomu hlásať pokoru, vyvyšovať chudobu, doporučovať zapieranie a predpisovať poslušnosť k ustanovenej moci.

Ani sami učenici ho nepochopili. Snili, ako celý národ, o pozemskom kráľovstve a rákali s tým, že v ňom budú zaujímať prvé miesta. Keď im Ježiš predpovedal svoje umučenie: *Syn človeka bude bičovaný, vydaný pohanom a ukrižovaný*, — Peter sa vzoprel proti tvrdeniu svojho Pána a ostatní apoštolovia sa vzopreli s ním. Večer pred umučením, uprostred večere na rozlúčku a za prítomnosti Pána, pretriasali znovu otázku: Kto bude prvý v kráľovstve, ktoré ide Ježiš založiť? A vo chvíli Nanebevstúpenia sa ešte raz vracia na ich pery tá istá otázka. *Či teraz, Pane, založíš svoje kráľovstvo?*²

Úbohý Ježiš! Po celý svoj život dával im príklad poslušnosti a pokory, hromadil po-

¹ *Medius vestrum stetit, quem vos nescitis. Ioan. 1, 26.*

² *Si in tempore hoc restitues regnum Israel? Act. 1, 6.*

učenia, aby im vstúpil do pamäti zapieranie, obetovanie sa a odovzdanosť v utrpeniach: *Ten, čo nenesie svoj kríž, nemôže byť mojim učeníkom...*³ a jeho námahy boli márne.

Teraz ide trpieť a predvída nešťastia, aké na nich zanedlho budú dopadať, pochybnosti a pokušenia, ktoré na nich zanedlho doľahnú, pretože nepochopili charakter pravého Mešiasa. A jeho božské oko sa ponára do budúcnosti a pozoruje s trpkým smútkom početných kresťanov, ktorí v budúcich storočiach nebudú chcieť pochopiť tajomstvo kríža⁴ a budú sa pohoršovať pri pohľade na jeho poníženia a prenasledovania, ktoré bude trpieť jeho Cirkev.⁵

Ale slepý ľudský rozum namietne: Či by Všemohúci nebol mohol poslať Ježiša na tento svet v čase priaznivejšom? — Ježiš, ktorý prišiel poslúchať, nerozumuje nad plánmi svojho Božského Otca. Prijíma prsto jeho nekonečne svätú a múdru vôľu a ju vykonáva.

Do sveta sužovaného rozličnými vášňami ctibažnosti, nádeje, nenávisti a pýchy, zaseje Boh skrze svojho Syna semä pravdy, spravodlivosti a lásky, a jeho sláva bude záležať v tom, že aj v kúkoli ľudských vášní

³ Qui non baiulat crucem suam... non potest esse meus discipulus Luc. 14, 27.

⁴ Multi enim ambulat, quos saepe dicebam vobis, nunc autem et flens dico, inimicos crucis Christi: quorum finis interitus. Philip. 3, 18-19.

⁵ Beatus, qui non fuerit scandalizatus. Mat. 11, 6.

svojou milosťou mu dá vzrásť. Ale výkupné tejto milosti a tejto plodnosti zaplatí Ježiš strastným životom medzi ľuďmi a ukrutnou smrťou, ktorú podstúpi na kríži.

Ježiš je žertvou. Nijaká duša sa nezachráni iba jeho drahocennou krvou. Nijaká duša nebude povolaná pomáhať Spasiteľovi v diele vykúpenia bez toho, že by sa nevydala ukrižovanému Ježišovi a bola hotová niesť s ním svoj kríž.

HLAVA VII.

Ježiš prebýva svojou milosťou v duši spravodlivých.

Ježiš prišiel medzi svojich a svoji ho neprijali. Jednako boli aj takí, čo ho prijať chceli a týmto dal moc *stať sa synmi božími*.¹ Ó, keby sme mohli pochopiť toto tajomstvo!

Ježiš Kristus je spolu Boh a človek. Ako Boh má božiu prirodzenosť v jej plnosti. Ako človek Ježiš má dokonalú prirodzenosť ľudskú. Ale táto ľudská prirodzenosť prijíma tiež stvorenú účasť na prirodzenosti božskej; táto účasť sa nazýva milosť posväcujúca.

Ježiš Kristus činí tých, čo chcú s úprimným srdcom prijať Spasiteľa, ktorý prišiel

¹ In propria venit et sui eum non receperunt: quot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri. Ioan. 1, 11-12.

na svet, účastnými skrz Ducha svätého² svojej lásky, to jest svojej posväcujúcej milosti a takto im dáva účasť na svojej božskej prirodzenosti. Udeľuje im ju a pritom nerozdeľuje ani neumenšuje svoju vlastnú milosť a každý ju dostáva podľa jeho miery.

Milosť Ježišova je teda našou a naša milosť jeho. Takto prebýva náš milujúci Spasiteľ vo všetkých spravodlivých dušiach na zemi, vo všetkých vyvolených neba a vo všetkých dušiach očistca. Všetky majú účasť na tej istej božskej prirodzenosti bez toho, žeby sa táto božská prirodzenosť rozmnožovala.

To je obcovanie (spoločenstvo) svätých, ktorého spoločným putom je božská prirodzenosť, vlastná nekonečným spôsobom každej z troch vznešených Božských Osôb a konečným spôsobom každej duši, ktorá je v stave milosti.

To je božie kráľovstvo, ktoré založil Ježiš, keď sa vtelil medzi nás a ktoré neprestane rozširovať a zveľadovať až do konca čias.

To je tá božská rodina, v ktorej prijatými božskými synmi sú spravodliví, v ktorej Ježiš Kristus je prvorodeným, v ktorej nepoškvrnená Panna Mária je vznešenou Matkou a Boh nekonečne milujúcim Otcom.

Ó, aké hlboké a vnútorné je naše spojenie s Ježišom!

Svätý Pavol neúnavne opisuje vznešené

² Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis. Rom. 5, 5.

veľkosti tohto kráľovstva Ježiša Krista. Horel túžbou, aby prvým kresťanom dal pochopiť túto náuku, aby si uvedomili vysokú hodnotu dietok božích, aby im dal okúšať nevýslovné spojenie a sladké priateľstvo, ktoré posväcujúcou milosťou nadobúdame s božským Majstrom.

V našich dušiach prúdi božský život. Sme údami tajomného tela, ktorého Ježiš je hlavou. Stávame sa s Ježišom ako by novou bytosťou: Kristom. Sme s ním jedným a tým istým pôvodom činnosti. Všetky naše činy, vykonané pod vplyvom jeho milosti, sú súčasne, bez toho, žeby sa rozpoltily, skutkami Ježišovými aj našimi. Tak náš život získava nekonečnú cenu, lebo sme jedno s Kristom. *Nežijem už ja, hovorí svätý Pavol, ale Ježiš Kristus žije vo mne.*³

Táto posväcujúca milosť, táto účasť na božskej prirodzenosti dovoľuje Najsvätejšej Trojici prísť a v nás prebývať. Ježiš Kristus nám to povedal: *Ak ma niekto miluje, bude milovaný aj mojím Otcom a prídeme a zriadime si v ňom svoj príbytok.*⁴

Duša spravodlivého sa stáva chrámom Najsvätejšej Trojice, ktorá je v nej prítomná so všetkými dokonalosťami a ktorá si z nej robí svoje nebo na zemi. Boh vedie v tejto

³ Vivo autem iam non ego: vivit vero in me Christus. Gal. 2, 20.

⁴ Si quis diligit me, diligetur a Patre meo... et ad eum veniemus et mansionem apud eum faciemus. Ioan. 14, 21 et 23.

duši svoj božský život. Otec tu zplodzuje bez ustania svojho Syna, z Otca i Syna v nej vychádza večne Duch Svätý.

Spravodlivá duša je sdružená s týmto božským životom. Je v Ježišovi prostredníctvom milosti, je časťou jeho tajomného tela. A ako je Ježiš v Otcovi, tak aj ona je v Otcovi skrze Ježiša a s ním.

Tak duša už nie je len čírym chrámom, kde sa tieto vznešené tajomstvá uskutočňujú, nie je len ich jednoduchým svedkom, ale zúčastňuje sa na tomto božskom živote, a ak pri smrti je v posväcujúcej milosti, bude v dome a šťastne pokračovať v tomto živote Najsvätejšej Trojice na večné veky.

Keby duša chcela pochopiť svoju hodnotu a svoje šťastie, mohla by sa azda už tu na zemi zaoberať inou vecou ako Ježišom, ktorý v nej žije?

HLAVA VIII.

Čím sa zamestnáva Ježiš v dušiach.

Život Pána Ježiša sa ešte neskončil. Ježiš žije ďalej vo svojich bratoch, vo všetkých tých, čo sa posväcujúcou milosťou stali ako by rozšírením jeho samého.

Život Ježišov na zemi záležal v tom, že bol podrobený Božskému Otcovi, že vyplňal z lásky jeho najmenšie želania. Život Ježišov v dušiach záleží práve tak v plnení — s nimi

a nimi — božej vôle aj v najmenších podrobnostiach.

A takto je to Ježiš sám, ktorý bude v každej duši poslúchať svojho Otca. Keď niekto pod vplyvom milosti zachováva božie prikázania, plní svoje stavovské povinnosti, prijíma skúšky života: je to Ježiš Kristus, ktorý skrze neho vykonáva božiu vôľu, oslavuje Boha a spolupracuje na spáse ľudstva.

Všetky skutky shodujúce sa s božím rozkazom, prijíma Kristus, prebývajúci v spravodlivých, za svoje, predkladá ich svojmu Otcovi a pokračuje takto v živote poddanosti a obety, aký prišiel viesť na zemi.

A naopak, ak sa duša nesrovnáva s božou vôľou, Ježiš nemôže prijať jej skutky. S týmito skutkami sa neráta pre večnosť. Ako by si mohol Svätý svätých privlastniť čin, myšlienku, žiadosť, ktoré protirečia rozkazu jeho Božského Otca?

Nesmiernym želaním dobrého Pána je žiť naplno v každej duši, spracúvať pre seba každé jej hnutie, každý cit, každý jej čin: *I keď jete, i keď pijete, i keď robíte akúkoľvek inú vec, robte všetko na slávu božiu.*¹

V tom pozostáva dokonalé panovanie Kráľa kráľov. To je duchovné kráľovstvo, ktoré si získal svojou drahocennou krvou.

A s akou starostlivosťou bedlí Ježiš nad každým zo svojich detí, aby v nich upevnil svoje kráľovstvo a pokračoval v nich vo

¹ Sive ergo manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite. 1 Cor. 10, 31.

svojom živote poslušnosti, úplnej odovzdanosti do božích úmyslov a obetovania každého osobného záujmu!

Ale tomuto Ježišovmu nepopierateľnému panovaniu v dušiach stavajú sa na odpor početné prekážky: zlé zvyky, nadobudnuté v mladosti, prevrátené zásady sveta, falošné náuky, zhubné príklady, chybná výchova, hra náruživosti. Poslušnosťou k svojmu Otcovi Ježiš sa usiluje znovu mu získať jedno po druhom srdcia jeho neučennivých alebo odbojných detí.

Kto by nemal útrpnosť s dobrotivým Spasiteľom, keď pozoruje nespočítateľný počet duší, ktoré za našich dní pred našimi očami, odporujú podrobiť sa svrchovanému Pánovi, ktoré nielen že žijú v hrdom odboji proti Bohu, ale ktoré usilujú so satanskou zúriivosťou vyhnáť ho zo srdca iných, vypudíť ho zo spoločnosti.

Ježiš ich pozná všetkých po mene. Zomrel za každého z nich. Najhroznejšie muky a najkrvavejšie pokorenia podstúpil, aby podal smier za ich pýchu a aby sa pokúsil obmäkčiť ich srdce aspoň jedným úkonom ľútosti.

Okrem týchto ľudí, zanovito nepriateľských k Ježišovej činnosti, je mnoho kresťanských duší, ktoré mu patria len sviatosťou krstu a v ktorých sa mohol kedysi na chvíľu ubytovať.

Žiaľ, skoro všetky sa znovu pohružujú do bahna smrteľného hriechu a zdá sa, že ani netušia, akú nesmiernu trpezlivosť musí mať

s nimi Ježiš, a keď napokon sa blížia pred súdnu stolicu sviatosti pokánia, tu sa zdá, že namiesto, aby sa pokorily, prichádzajú skôr dožadovať sa odpustenia, vyhradzuje si pritom právo dožadovať sa ho aj v budúcnosti.

Ó, ako málo útechy nachádza Ježiš v dušiach, ktoré toľko miloval! Ale nesťažuje sa a neúnavne sleduje hriešnikov výčitkami svedomia, ohľaduplnými volaniami svojej milosti a bez únavy im odpúšťa tisíc ráz ich hriechy, len čo môže zbadáť v ich srdci úprimný žiaľ.

To je veľké tajomstvo Ježišovho sebaznivenia v dušiach. Prijíma tieto pokorenia a tieto sklamaná a nesťažuje sa. Jeho úlohou je byť žertvou, aby svojou trpezlivosťou a svojím sebaobetovaním napravoval nevďak ľudí.

HLAVA IX.

Čo robí Ježiš vo vlažných dušiach.

Cieľom Ježišovej práce v dušiach je dávať im svojho ducha celkovej poslušnosti k rozhodnutiam svojho Božského Otca a viesť ich na to, aby veľkodušne prijímali akýkoľvek kríž od Prozreteľnosti. Dokiaľ duša nie je preniknutá týmto odriekaním sa seba samej, je vystavená nebezpečenstvu, že opustí Božského Majstra vo chvíli skúšky, najmä keď sa blíži veľké utrpenia posledných čias.

Ježiš im chce ušetriť za každú cenu toto najväčšie nešťastie. Ak sa mu podarilo utvrdiť dušu natrvalo v stave milosti, vydobyl veľké víťazstvo. Nebude sa musieť na budúce obávať, že duša pre nejaký vrtoch, hnutie rozmaru ho znova vypudí a donúti postúpiť miesto satanovi. Podarilo sa mu odstrániť smrteľný hriech, ale vidí, že táto duša je ešte znetvorená množstvom dobrovoľných všedných hriechov.

Dedičný hriech zanechal vo všetkých ľuďoch stopy tak hlboké, že po mnohých rokoch milosti a úprimných snáh, duša zostáva ešte preniknutá smyselnosťou a sebaláskou. Koľko to pokušenia bez prestania vyvstáva v úbohom ľudskom srdci a koľko to slabostí aj v dušiach dobrých! Aké to výbuchy sebalásky! Kto nemá ilúzie o vlastných zásluhách? Sebaláska preniká ako sneh všetky vlákna ich bytia, otravujúc skoro všetky ich úsudky, úmysly a skutky.

Medzi Ježišom a dušou, dobrovoľne pošpinenou návykovými všednými chybami, panuje trvalé napätie. Zdá sa, že taká duša hovorí Pánu Ježišovi: Budem Ti slúžiť, ale len natoľko, aby som unikla peklu; čo sa týka ostatného, chcem využívať svojej slobody a ísť za svojimi rozmarmi.

Urobil by radosť svojmu otcovi syn, ktorý by mu povedal: Zostanem u teba a budem ťa poslúchať len natoľko, aby si ma nevyhnal z otcovského domu; ale aby som ti robil radosť, o to sa nestarám!?

Aká neprestajná trýzeň pre srdce dobrého

Pána, ktorý by tak rád bol synovsky milovaný od svojich detí. Je v týchto dušiach ako by uväznený. S jednej strany jeho Božský Otec ho zve, aby sa s nimi k nemu povzniesol, aby ich naučil úkonom lásky a klaňania a s druhej strany Ježiš sa cíti bezmocným vyplniť túto výzvu, lebo je sputnaný ich vášňami.

Aká trýzeň pre Božské Srdce, tak šľachetné vo svojich citoch, keď vidí, že sa dáva prednosť rozmarom tvora pred jeho božskými nárokmi. Veľkodušné srdce, ktoré je vždy zneuznávané v svojej láske a nútené samo znášať svoje sklamanie, stáva sa po dlhšom čase tak citlivým pre nedostatok pozornosti a najmä pre neprestajnú nevďačnosť!

Ó Ježišu, žijúci medzi nami! Ty si zakúsil tak málo útechy so strany ľudí, ktorých miluješ, a Tvoje bolestné náreky nad toľkou nevďačnosťou ma často bodaly do srdca! Ale s druhej strany, dobrý Ježiš, kto kedy bol tak milovaný ako Ty?

Nemilujú Ťa veľkodušní misionári, čo všetko obetovali pre Teba a sami žijú uprostred divochov; zasvätené panny, ktoré sa stravujú tým, že Ťa ošetrojú a tešia v osobe chudobných, nemocných, ranených, sirôt a všetkých vydedencov tohto sveta?

Nemilujú Ťa pokorní kresťania, chudobné matky rodín, ktoré zápasia s nedostatkom a každodennými trampotami a ktoré jednako len pre Teba verne až do vyčerpania síl a až do smrti vychovávajú dieťky, budúcich to obyvateľov Tvojho neba?

Nemilujú Ťa chudobní robotníci, na ktorých sa s povýšeným súcitom pozerajú boháči tohto sveta, ale ktorí v mlčaní vedú svoj život práce, utrpenia a každodenných starostí len preto, aby vyplnili svoju kresťanskú povinnosť a nasledovali chudobného tesára z Nazareta?

Nemilovali Ťa pokorní kresťania a kresťanky, ktorí ešte len včera vo väzniciach obetovali svoje životy, aby Ti osvedčili svoju vernosť?

Áno, bol si milovaný — a časy, ktoré sa blížia, sľubujú ťatvu ešte hojnejšiu. Táto ťatva je už biela a čas ťatvy nie je už ďaleký.

Nerozpoznalo azda Tvoje božské oko tých, čo žijú alebo budú žiť v posledných časoch, a Tvoje súcitné srdce nepohlo sa azda dojatím pri pohľade, že je tak milované od týchto úbohých tvorov, podrobených toľkým súženiam a prenasledovaným s takou nenávisťou preto, že každý deň znamenajú svoje čelo požehnaným znamením Tvojho svätého kríža?

Čo sú v porovnaní s touto hrdinskou vernosťou toľkých šľachetných srdc nízke urážky duší, podlých, hriešnych a ponorených do blata ich náruživostí!

Ó Ježišu, my Ťa milujeme, pomôž nám získavať duše pre Teba.

HLAVA X.

Ako dokonáva Ježiš svoje dielo v dušiach horlivých.

Keď Ježiš miloval ľudí a sa za nich obetoval, aby získal ich lásku, zakúsil mnoho sklamaní. Ale predsa nachádza medzi kresťanmi mnoho duší dobrej vôle. Tie sú útechou božského Majstra, a on sa im s láskou venuje, aby ich zdokonaľoval a pretvoroval na svoj obraz. Práve im vyhradzuje svoju dôvernosť.

Keď duša je úprimná a vo vlastných očiach malá a keď sa neprestáva modliť, Ježiš nemôže odporovať jej volaniu a kvôli nej urýchlí chvíľu tohto dôvernejšieho spojenia.

Vlieva jej napred náhle svetlo, ktoré ju stavia tvárou v tvár seba samej. Vtedy po prvý raz ako v zrkadle zbadá svoju duchovnú biedu, bezpočetné chyby, ktorými sa hemžil jej život zrúcaniny, ktoré v jej živote nahromadily sebaláska a smyslenosť. Vtedy duša, ohromená týmto nečakaným pohľadom, ostáva ponorená do svojho zahanbenia pred Svätým svätých. Prepuká do slz ľútosti a jej srdce sa naplňuje horkým nárekom.

Vidí, že spôsobilá Božskému Majstrovi, ktorý jej konal iba dobro, toľké muky a pociťuje z toho nevyjadriteľnú bolesť. Táto ľútostivá láska ju už neopustí. Je šípom, ktorý ranil jej srdce a každá nová chyba, bude túto ranu rozširovať.

Ako horí túžbou viac neuraziť svojho do-

brého Pána, ako sa obáva svojej vlastnej slabosti, ako dychtí po chvíľke, keď už nebude môcť hrešiť, ako závidí dušiam v očistci, ktoré trpiac milujú bez únavy svrchované Dobro a sú isté, že nabudúce nebudú viac zarmucovať svojho milujúceho Vykupiteľa!

Odteraz duša patrí naozaj božskému Majstrovi. Všetchné chyby, ktoré jej niekedy ukážu, bývajú ihneď obmyté skrúšenosťou; povzbudzujú ju iba k väčšej láske a pokore.

Nabudúce bude práca Ježišova záležať v tom, že ju bude udržiavať v jasnom poznaní jej ničoty a úplnej úbohosti, bez toho, žeby ju znechutil a oslabil jej dôveru.

Ale od tejto chvíle sa táto duša stáva nástrojom posvätenia pre druhých. Ježiš ju naučil pokore a úplnej poslušnosti božej vôli; naučil ju zabúdať na seba a zaoberať sa jedine božími záujmami. Teraz je pripravená, aby mala podiel na Pánových sebazničeníach, a tak s ním sa zúčastnila na vykupiteľskom diele.

Týmito dušami, ochotnými na všetky obete, Ježiš sa rád obkľúča najmä v týchto posledných časoch. Ony sú žertvami jeho lásky; sú jeho potešením a náhradou za všetky zrady, ktorých je predmetom.

Ježišovi nepriatelia sa zriaďujú do hustých légií; prisahali, že vyhladia Kristovo meno. Netreba, aby na druhej strane jeho priatelia sa tesne shlukli okolo milovaného Pána v sovrätých radoch, hotoví ho brániť, obetovať sa za jeho Cirkev a ísť s ním do boja a ak bude treba, aj na smrť?

Ježiš chce mať okolo seba duše chrabré, hotové na každú obeť, duše zabúdajúce na seba, ktoré nemyslia na svoju česť a obranu svojich záujmov.

Toto je vybraná armáda, akú chce Ježiš utvoriť, aby dobyl víťazstvo. Nebolo povedané, že Gedeon prepustil bojazlivých vojakov, príliš zbabelých, aby čelili nebezpečenstvám boja?

Aby sme mohli zaujať miesto v tomto chrabrom vojsku, stačí oduševniť sa úprimnou túžbou patriť jedine Ježišovi a nasledovať ho vo všetkých nedostatkoch a vo všetkých poníženiach. On sám nás naučí tomu tojomstvu a dá nám potrebné prostriedky.

Ježiš-Kráľ sa zamestnáva v tejto chvíli najímaním týchto vybraných vojakov. Nachádza ich v celom svete, vo všetkých triedach spoločnosti a vo všetkých povolaniach života, v kláštoroch i vo svete.

Dnes tiež z jeho vnuknutia sa organizuje na celom svete Katolícka akcia. Je určená stať sa seminárom hrdinských duší, ktoré zabúdajú na svoje osobné záujmy, aby sa obetovali za vec Krista-Kráľa. Ale aby niekto patril do počtu týchto chrabrých Kristových rytierov, nestačí iba byť zapísaným do niektorého útvaru jeho vojska alebo nosiť jeho odznaky. Nie! Treba opravdu patriť Pánovi celou svojou dušou, treba sa stať jeho úprimným priateľom, dôverníkom jeho myšlienok a jeho citov.

Vtedy Božský Majster sám sa cíti voči ním zaviazaným, nielen cťou a vernosťou, ale aj

nepominuteľnou náklonosťou svojho Božského Srdca.

Aká nehoda by mohla stihnúť duše, ktoré sa takto odovzdaly Pánovi? Ježiš by urobil všetky zázraky, aby ich ušetril nešťastia alebo vôbec smútku. To je zákon priateľstva! Nezbatim ich utrpení, lebo kríže sú bohatstvom, ale naučí ich, ako ich majú s ním znášať. Je to On, ktorý je v nich prenasledovaný, pokorovaný a obetovaný. Aký šťastnejší údel môže im pripadnúť? Ježiš pokračuje v nich vo svojom živote obety, v nich dokonáva svoje utrpenie, nimi zachraňuje duše, ktoré majú pred koncom časov doplniť počet vyvolených.

HLAVA XI.

Ježiš ostáva medzi nami v Bohostánku.

Vo chvíli návratu k svojmu Otcovi, Ježiš sa dojímavo rozlúčil so svojimi učeníkmi. Ako milujúci Otec dal pretiecť nežnosti svojho srdca, ale dal im zároveň najavo, že čoskoro na neho zabudnú. On tak dobre poznal úbohé ľudské srdce, také rýchle v sľuboch a také nestále v ich dodržiavaní!

Táto obava, že na neho zabudnú ľudia, ktorých toľko miloval, bola jednou z najväčších múk jeho života.

Bezpochyby, Ježiš skutočne prebýva svojou milosťou v každej duši, prebýva tam so svojim Božstvom a s tromi Božskými Oso-

bami. Ale táto prítomnosť je tak duchovná, tak tajuplná! Bude dlho dojímať ľudí, celkom zaujatých smyslovými vecami?

Tu Ježiš urobil veľký zázrak ustanovenia Najsvätejšej Eucharistie. Nemohol sa smieriť s tým, aby jeho na neho zabudli. Zostane s nimi a so všetkými, čo v neho uveria a so všetkými ľuďmi, čo budú žiť, do konca vekov.

Bude teda bývať vo svätostánku a vo všetkých svätostánkoch sveta, nie ako sudca, aby vykonával dozor, karhal a trestal, ale ako otec, aby tešil a pomáhal svojim deťom. Bude prichádzať dokonca navštíviť jedného každého zo svojich priateľov do ich vlastnej duše, bude ich zahrňovať dobrodeniami a bude ich živiť, aby ich udržal nažive svojím vlastným telom a svojou vlastnou krvou. Budú mu môcť povedať všetky svoje želania, prelievať do jeho duše všetky svoje trudy, znovu a znovu mu vyznávať svoju lásku v istote, že ich úplne pochopí, poteší a pomôže.

Až tak ďaleko zašiel Božský Majster; a keďže vedel, že ľudia sú slabí, nestáli a náchylní k hriechu, dal im ešte okrem sviatosti pokánia najsvätejšiu obeť omše.

Z čistej lásky k týmto úbohým tvorom, ktorí sú podrobení toľkým duchovným nemociam a zaťaženi tak veľkými dlžobami voči večnému Otcovi, stane sa dobrovoľnou žertvou, obnovujúc po všetky dni a na všetkých oltároch sveta a pre každú dušu, ktorá si to žiada, svoje obetovanie na Kalvárii. Bude pokorne predstupovať pred svojho

Otca, ukazovať mu svoje prerazené ruky a nohy a svoj otvorený bok a bude sa mu obetovať ako žertva nevinná, avšak dobrovoľne obťažaná našimi hriechami, aby odzbrojil jeho spravodlivý hnev.

Ó, aké nesmierne obzory božej nežnosti a súcitu s našou biedou sa otvárajú pred našimi očami so všetkých strán, keď chvíľku rozjímame o dobrodení Najvätejšej Eucharistie!

Ale nezabúdajme, že je to Ježiš pokorný, ktorý prichádza prebývať s nami vo svätostánku! Zostane teda, avšak ako zničený, obetovaný, nepochopený od ľudí.

Keď sa vtelil a žil medzi nami, mal aspoň zovňajšok človeka. V presvätej Eucharistii si podržuje len spôsobu kúska chleba a niekoľko kvapák vína. Tak bez ustania vykonáva na tisícoch oltároch svoju úlohu žertvy, aby usmieroval božiu spravodlivosť, a robí to dobrovoľným podrobením sa svojmu Božskému Otcovi.

A aké sebazničenie je spojené s okolnosťami, ktoré doprevádzajú jeho prítomnosť! Chatrnosť oltára, chudoba svätostánku, niekedy neprístojnnosť posvätných nádob, tu a tam aj nehodnosť jeho služobníkov, často, bohužiaľ, ľahostajnosť alebo neprítomnosť veriacich, za ktorých sa obetuje a ktorým by sa rád dal za pokrm.

Veď Božský Otec mu rozkázal, aby sa stal pokrmom ľudí. Môže ísť obeta Ježišova až tak ďaleko? Cirkev spieva: *Non horruisti Virginis uterum*: Nezhrozil si sa uzavrieť sa

v lone Panny. Táto Panna bola nepoškvrnená a predsa poníženie nekonečne čistého Boha, ktorý sa skrýva v tvorovi z tela, sa zdá Cirkvi, ako by hrôzou.

Čo povedať o úbohom Ježišovi, pochovávanom každý deň v stotisícoch ľudských bytostiach. A koľko je medzi týmito ľuďmi jeho nepriateľov a pre smrteľný hriech podobných nakazeným miestam.

A Bohočlovek poslúcha svojho Otca a bez odporu zostupuje do týchto hrôzných príbytkov, obsadených satanom.

Ó dobrotivý Ježiš! Ako ho mám milovať a mu zadosť činiť!

Ale bude aspoň v pokornom príbytku bohostánku bezpečný pred urážkami a útokmi svojich nepriateľov? Je skrytý. povedalo by sa, že je k nenájdeniu, zaberá tak málo miesta, je mlčanlivý a akoby nemý. Neobracia sa na svojich nepriateľov s nijakou výčitkou, ba ani nerobí zázraky, ktoré by ich mohli pohoršiť. Budú mu ušetrené aspoň v jeho osamotenom väzení nactiutrhania, urážky a rúhania? Bohužiaľ, nie! Aj v jeho pokornom ústraní ho prenasleduje nenávisť ľudí. Jeho protivníci popierajú jeho prítomnosť v hostii, ale zároveň prichádzajú ho tu haniť a oddávať sa pomocou svätých spôsobov bezmenným ohavnostiam. Ich zúrivosť nie je ani zadržovaná ako na Kalvárii skrytým strachom z Pánovej moci. Ježiš je tu tak bezvýznamnou vecou a satan sám stupňuje svoju odvážnosť až tak ďaleko, že užíva svätej hostie, aby sa jemu samému klaňali.

A ponížený Ježiš mlčí a obetuje večnému Otcovi svoje zničujúce upokorenia. Iba s času na čas dobrý Pán, ako by unavený toľkými výstrednosťami, dáva trošku pretiecť clivosťou svojmu hlboko zarmútenému srdcu: Ja som ľudí toľko miloval, a čím sa mi odplácajú za toľké dobrodenia? ... Potom znova nastáva mlčanie a božská Žertva sa uzatvára do seba so svojimi uponíženiami, aby ich obetovala svojmu Božskému Otcovi.

Akú radosť zakusuje, keď môže pridružiť k svojim sebazničeniam niekoľko úprimných duší a obetovať ich so sebou večnému Otcovi. Aké tajomstvá nám odkryje večnosť! Kto by nechcel pomáhať božskému zajatcovi našich oltárov v jeho úlohe obety za hriešnikov!

HLAVA XII.

Ježiš — eucharisticky posväcuje duše.

Ježišovo sebazničenie v svätej Eucharistii je nevyspytateľné, ale nepochopiteľné sú tiež plody tohto uponíženía. Ježiš Kristus vo svojom pokornom a pod svätými spôsobami skrytom živote sa zaoberá stvárňovaním duší, ktoré sa zúčastnia na jeho kráľovstve.

Keď Hospodin poveril Šalamúna, aby mu vystaval chrám, Šalamún sa najprv radil s Pánom, akú podobu má dať tomuto svätému domu a prispôbil sa dopodrobna všetkým jeho pokynom. Kamene, určené pre stavbu tejto svätej budovy musely byť sta-

rostlivo vybrané, už napred vykresané, potom prevezené do Jeruzalema a postavené, každý na miesto, ktoré mal zaujímať v stavebnom celku.¹ Plán bol tak dokonale vymyslený a prípravy s takou presnosťou vykonané, že keď sa budova stavala, nebolo počuť zvuk kladív, ani iných pracovných nástrojov.

Bol to nápadný obraz chrámu nebeského Jeruzalema.² Ježiš, ktorého predobrazom bol Šalamún, bol poverený Kráľom, svojim Otcom, aby ho vystaval k božej sláve pre večné veky.

Božský staviteľ sa zaoberá a až do konca sveta sa bude zaoberať kresaním všetkých aj jednotlivých kameňov, ktoré budú mať zaujímať miesto v tejto božskej budove. Je jeho vecou, aby zdokonaľoval každú dušu, brúsil ju a okrašľoval so zreteľom na miesto, ktoré je jej určené v nebeskom kráľovstve.

Lež Ježiš pozná toto miesto a on jediný môže stvárňovať duše podľa predlohy, stanovenej Otcom. Ale táto práca sa nebude robiť v nebi. Musí sa začať a pokračovať,

¹ Domus autem, cum aedificaretur, de lapidibus dolatis atque perfectis aedificata est: et malleus et securis et omne ferramentum non sunt audita in domo, cum aedificaretur. 3 Reg. 6, 7.

² Caelestis Urbs Ierusalem,
Beata pacis visio,
Quae celsa de viventibus
Saxis ad astra tolleris,
Sponsaeque ritu cingeris
Mille Angelorum milibus.

Commune dedicationis ecclesiae,
Hymnus ad Vesperas.

niekedy po dlhé roky, v dielňach zemských. Keď duša je konečne hotová, Boh ju prenáša do neba a ukáže jej miesto, ktoré je jej vyhradené medzi anjelmi a vyvolenými. Ale ak božský staviteľ nemôže dokončiť svoju prácu na zemi, dokoná ju v očistci, kde ľudská sloboda už nemôže odporovať jeho plánu.

Svätostánok, hľa, tajomná dielňa, kde Ježiš s neúnavnou trpezlivosťou stvárňuje svojich vyvolených! A aby mohol zasiahnuť všetky duše dobrej vôle, je prítomný na všetkých oltároch sveta. Tam do svätyne, kde Ježiš sídli, prichádzajú duše, aby sa s ním podľa ľúbosti porozprávaly. Do tohto mlčanlivého príbytku prichádzajú prijímať jeho rady, počúvať jeho vnuknutia a niekedy jeho otcovské výčitky. Pán obracia ich pozornosť na chyby, ktoré ich ešte znetvorujú, zahŕňa svojimi útechami, odieva ich svojou božskou silou, aby pokračovali v boji.

Každé ráno, ak chcú, môžu u neho prijímať svoj božský pokrm, živiť sa jeho telom a jeho krvou a pripodobňovať sa vždy viac a viac jeho božskej prirodzenosti a jeho dotykem sa očisťovať.

Ale táto práca sa nedá vidieť, uniká celkom očiam nezasvätených. Mimoidúci netušia, že Ježiš sa zaoberá premeňovaním pokorných kresťanov, ktoré navštevujú kostol, na kniežatá svojho nebeského dvora.

Ježiš musí byť často pri tejto práci trpezlivý. Musí znášať obviňovania od určitých duší. V ich očiach je božský staviteľ príliš

náročný alebo príliš pomalý alebo príliš málo veľkodušný v udeľovaní útech alebo osvietení, ktoré ony považujú za nevyhnutné. Tieto duše sa chcú postaviť na miesto Ježišovo a zdokonaľovať sa podľa plánu, ktorý si samy stanovily. Koľko načim Ježišovi trpezlivosti a času, aby im dal pochopiť, že si osobujú úlohu, ktorá im neprislúži.

Ale pri tejto práci Ježiš zakúša aj vnútorné útechy najmä so strany duší prostých a učenlivých, ktoré sa dávajú stvárňovať a okrašľovať podľa jeho chuti. Koľko dôverností si vymenia v týchto úprimných rozhovoroch, akou slasťou Ježiš so záľubou zahrňuje svojich pokorných návštevníkov! Učí ich, aby ho lepšie poznávaly, srdečnejšie milovaly a hlbšie prenikaly do tajomstiev jeho detstva, do divov Najsvätejšej Eucharistie a do bolestí jeho utrpenia. Rozpráva im o nebi a o sladkom prijatí, ktoré im tam vyhradil jeho Božský Otec a ich milovaná Matka, najsvätejšia Panna. Bez prestania ich povzbudzuje k väčšej veľkodušnosti a obetavosti; pozýva ich, aby sa s ním obetovaly Božskému Otcovi pre záchranu duší.

HLAVA XIII.

Ježiš — Eucharistie rozširuje svoje dobrodenie na celý svet.

Nemerajme Srdce Ježišovo podľa našej sebeckosti! Svätý Pavol ohýbal kolená pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista, prosiac ho, aby dal pochopiť kresťanom dĺžku, šírku a hĺbku¹ milujúceho srdca ich Vykupiteľa a dal im vystihnúť všetko prevyšujúcu vedu lásky, ktorou bolo naplnené až po okraj, takže ňou až pretiekalo na všetko stvorenie.

Bohočlovek Ježiš, sídliaci v svojom pokornom svätostánku, dostal poslanie činiť ľuďom dobre, aj nevďačným, ba aj hriešnikom. Sám nás učil, aby sme boli dokonalí podľa príkladu jeho Božského Otca, ktorý dáva dážď na pole spravodlivého aj hriešnika. A čo učí, začína robiť sám.

Nemôže sa spokojiť v svojom úzkom eucharistickom väzení tým, že posväcuje duše, ktoré ho prichádzajú navštíviť. Chce zasiahnuť všetkých ľudí a vyliť na nich svoje dobrodenia, nečakajúc vďačnosti a nezastavujúc sa pred ich urážlivými výpadmi.

Ľto teda na tomto svete nepocifuje účinky jeho dobroty? Keby Ježiš nebol vo sväto-

¹ *Huius rei gratia flecto genua mea ad Patrem Domini nostri Iesu Christi... ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quae sit latitudo et longitudo et sublimitas et profundum, scire etiam supereminentem scientiae caritatem Christi, ut impleamini in omnem plenitudinem Dei. Eph. 3, 14 et 18-19.*

stránku, svet by bol už dávno upadol znova do pohanstva. Úkrutnosť, otroctvo, prostopašnosť, sníženie ženy, utlačovanie chudobného a dieťaťa by sa staly znova žalostným údelom ľudstva.

Kde sa teda zrodily diela dobročinnosti, poľahčenia všetkých bied v nemocniciach, sirotínce, stanice pre malomocných, detské jasle a toľké iné dobročinné ustanovizne?

Všetky tieto diela povstaly po príchode Spasiteľa, ktorý povedal: *Mám ľútosť nad zástupom*² — a prekvitaly iba v kresťanských spoločnostiach. A ak niekde vyobcovali náboženstvo, aby postúpilo miesto bludu, tam okamžite znova povstáva pohanstvo so svojimi hrôzami a narýchlo zatvárajú dobročinné ústavy a rozháňajú tých a tie, čo sa obetavo venovali uľahčovaniu biedy telesnej, mravnej a duchovnej.

Nuž, kde majú pôvod všetky tieto dobročinnosti, kde nachádzajú oporu, kde čerpajú plodnosť ak nie u nôh svätostánku, u mriežky svätého prijímania?

To Ježiš, dobrý Samaritán, vnuká dušiam, čo ho prichádzajú navštíviť, túžbu a silu uľahčovať biedy bližného, zabúdať na seba samých, obetovať svoj čas, svoje zdravie a svoju budúcnosť, aby pomáhaly nešťastným a ak treba, obetovaly svoj život pre ich úľavu.

To Ježiš vo svätostánku, ktorý zostúpil s neba, aby nás učil pravdu, zapáľuje v srdci

² Misereor super turbam. Mc. 8, 2.

misionára tento plameň horlivosti, ktorý ho pohýna, aby opustil príbuzných a vlasť a vyslobodil z bludu úbohých divochov, zblúdi-
lých v svojich poverách a priniesol im blahú zvesť, že tiež pre nich sa narodil Spasiteľ a že tento Spasiteľ túži prebývať medzi nimi.

To tiež Ježiš vo svätostánku učí svojich učeníkov byť tichými a pokornými srdcom, prijímať pokorne kríže života, užívať s mierou zemských dobier, deliť sa o ne s vydedencami bez majetku. To on neprestajne pripomína bohatým a mocným tohto sveta ich povinnosti voči chudobným, robotníkom a všetkým tým, čo trú biedu, pripomína im zákony spravodlivosti a lásky.

Táto Kristova náuka, ktorá bola neustále predkladaná veriacim a doporučovaná Cirkvou, predišla toľkým revolúciám a otrasom a zabránila tomu, že svet dosiaľ ešte neutonul v anarchii.

Odkiaľ vychádzajú lúče žiarivého majáku, ktoré aj proti kniežatám temnosti dosiaľ pôsobia na ľudské mysle a posilujú ľudské srdce, ak nie zo svätostánku, od toho, ktorý jediný je svetlom sveta, od toho, ktorý povedal: *Ja som cesta, pravda a život?*

O Ježiš, čo by sme boli bez Teba? Čím by sme sa stali, keby si od nás odišiel? Zostaň s nami, Pane, lebo sa zvečeriava a hrozné temravy usilujú sa zahaliť zem! Búrka už duní a hrozí, že pohltí našu krehkú lodičku!

Ale prečo sa báť? Nie je tu blízko náš Pán, ktorý rozkazuje vetru a búrke? Či nechcelostať v tejto pokornej lodke, ktorá sa nám

zdá tak krehká? A keď sa niekedy zdá, že spí a nás necháva samotných zápasíť s búrkou, nebojme sa!

Túto lodičku Cirkvi riadi Ježiš z hĺbky svätostánku. Ona nenesie len naše nádeje a naše životy, ona nesie majetok Kráľa kráľov, nesie naše duše. Môže Ježiš dopustiť, aby zahynul jeho majetok a jeho vlastníctvo? Teda prečo sa bojíme?

HLAVA XIV.

Ježiš ostáva s nami vo svojej Cirkvi.

Ježiš je verný: prisľúbil, že nás neopustí. Prebýva medzi nami vo svätostánku, býva v každej úprimnej duši posväcujúcou milosťou, ostáva prostred svojej Cirkvi až do konca časov.¹ Ale Ježiš je všade prítomný so svojim krížom; všade je v stave uponíženia a obety.

Každé sebazničenie Ježišovo je úkonom klaňania sa božskej Velebnosti, úkonom zadostučinenia za jeho urazenú česť, úkonom lásky k nebeskému Otcovi a k ľuďom, ktorých prišiel spasiť. Každá obeť prinesená Ježišom, bude mať ozvenu v srdci miliónov anjelov a vo všetkých spravodlivých dušiach.

Boh je tak dobrý a jeho nebo je tak krásne, že nežná božská Žertva, obetovaný Baránok,

¹ Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi. *Mat. 28, 20.*

by chcel v utrpení vyčerpať voľajakým spôsobom všetku mieru pokorenia, bolesti a lásky, akého je Božské Srdce súce, aby zatvoril peklo a rozmnožil počet vyvolených.

Aby Ježiš zosilnil a rozšíril, akoby do nekonečna, svoje božské utrpenie, dáva na ňom účasť každému zo svojich veriacich, to jest celej Cirkvi. Cirkev je pokračovaním Ježiša na zemi, rozšírením jeho samého: je teda spravodlivé, aby bola pridružená k jeho obeti. Pri poslednej večeri podal Ježiš kalich svojej drahocennej krvi apoštolom, aby ich urobil účastnými tiež na svojom utrpení.

Božský Otec vyznačil svojmu Synovi, aký život mal viesť na zemi, život plný bojov, ktorý sa mal skončiť potupnou smrťou na kríži. Tento Ježišov život nie je ukončený² a Cirkev Kristova a my všetci sme poverení žiť tým životom ďalej tu na zemi. Cirkev rovnako ako jej božská Hlava zakúsi prenasledovania, ohovárky, pokorenia. Bude mať do činenia s ľudskými náruživosťami, svármi a neresťami.

Nebol by mohol Boh vyčistiť pole Cirkvi prv, než tam zasial božskú siatbu, ktorá má priniesť žatvu pre nebo? Prečo dopúšťa toľko prevratov, krvavých vojen, revolúcií, pohrôm, rozkolov a bludov? Prečo necháva toľko slobody ľudskej zlobe a toľko moci peklu?

² Gaudeo in passionibus pro vobis et adimpleo ea, quae desunt passionum Christi in carne mea, pro corpore eius, quod est Ecclesia. *Col. 1, 24.*

Tak sa opovažuje úbohý rozum dotazovať nekonečnej Múdrosti!

Ježiš sa nevypytoval, nerozumoval. Poznával poníženia a skúšky, ktoré ho čakaly v jeho Cirkvi a prijal ich už napred v poryve nekonečnej lásky. Ako by bol mohol žiť pokorený v svojej Cirkvi, ak by Cirkev nepoznala boje?

Veď Božský Otec rozhodol: vzbura hriešneho ľudstva bude odstránená iba pokornou poslušnosťou Krista, to jest Ježiša a jeho Cirkvi.

Tak život Cirkvi postupom storočí bude obnovovať život Pánov. Bude reťazou víťazstiev a zdalivých porážok, úspechov a neúspechov, slávy a pokorení, pokoja a prenasledovaní.

Cirkev bude za príkladom a silou svojej Hlavy a v spojení s ňou učenívo prijímať všetky zariadenia nebeského Otca. Bude sa usilovať zachraňovať duše a ich posväcovať, ničiť moc pekla, dusiť bludy a rozkoly, pranievať omyl a zlo, ale bude to robiť prostriedkami, ktoré jej Boh dáva poruke, bez toho, žeby ich pokladala za nedostatočné a neschvaľovala úmysly Prozreteľnosti.

Boh je svrchovaným pánom a Bohočlovek so svojou Cirkvou ho bude poslúchať. Všetky dietky tejto Cirkvi, prestavení i poddaní, pastieri aj ovečky, podľa príkladu a milosťou svojej Hlavy Ježiša posluchnú všetky rozkazy a všetky myšlienky nebeského Otca.

Budú sa radovať s Ježišom v čase víťazstva; budú s ním plakať vo chvíli porážok.

bezuzdnosti, bezbožnosti a neresti; budú trpieť s ním v hodinu prenasledovania a ak bude treba, vylejú s ním svoju krv; budú trpezlivo znášať ohovárky a urážky a v boji budú užívať len zbrane pravdy a lásky, ponechávajúc Bohu starosť, aby presadil, až príde jeho čas, večné práva spravodlivosti.

Kresťania, nestrácajme čas planými nárekmi nad nešťastnými časmi, skazenosťou spoločnosti, pýchou a vyzývavosťou ľudí! Nedajme sa zmiasť pohľadom na strašné vojsko, ktoré nepriateľ zovšadiaľ shromažďuje, aby bojoval proti Cirkvi! Prijmime prosto boj za Krista so zbraňami, aké nám dáva Boh! Tak ho prijal Ježiš, keď zápasil so smrťou v Olivovej záhrade. Nepoddávajme sa malomyseľnosti, ako by všetko bolo stratené. Pacujme, bojujme, budme poslušní vôli nebeského Otca a ak naša činnosť nestačí, Všemohúci ju doplní a našimi obetami, spojenými s obetami Ježiša Krista, obráti a zachráni duše dobrej vôle!

Duše zatracuje pýcha a odboj ľudí proti Bohu. Pokorná podrobenosť Ježiša a kresťanov voči zámerom Prozreteľnosti utišuje božiu spravodlivosť a zaludňuje nebo.

HLAVA XV.

Ježiš varuje svoju Cirkev pred nebezpečenstvom posledných čias.

My sme úfali, že on vykúpi Izraela,¹ — tak sa vyjadrili učeníci z Eamauzu, vracajúci sa z Jeruzalema, kde boli prítomní pri potupnej smrti proroka Ježiša.

Nepochopili pravú povahu Mesiáša a Ježiš sa im v svojom milosrdenstve zjavil na ceste, aby ju vysvetlil im a všetkým svojim budúcim učeníkom. *Ako ste ľarbaví veríť, čo predpovedali proroci!² Či nemusel Kristus trpieť všetko toto skôr, než ostúpil do svojej slávy?³*

A počnúc od Mojžiša a preberajúc všetkých prorokov, vysvetlil im do podrobnosti všetky odseky, ktoré sa týkaly jeho mesiášskej povahy.

Ostatne bolo to len opakovanie náuky, ktorú raz vstěpeoval svojim apoštolom a zástupu: *Kto nenesie svoj kríž a ma nenasleduje, nemôže byť mojím učeníkom;⁴ Ak obilné zrno padnúc do zeme sa nerozloží, zostane neplodným.⁵*

¹ Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israel. *Luc. 24, 21.*

² O stulti et tardi corde ad credendum in omnibus, quae locuti sunt prophetae! *Luc. 24, 25.*

³ Nonne haec oportuit pati Christum et ita intrare in gloriam suam? *Luc. 24, 26.*

⁴ Qui non baiulat crucem suam et venit post me, non potest meus esse discipulus. *Luc. 14, 27.*

⁵ Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet. *Ioan. 12, 24.*

Učeníci Ježišovi budú musieť až do konca doprevádzať Spasiteľa, pridrżovať sa jeho utrpenia, vystupovať s ním na Kalváriu a tým dovrieť tu na zemi jeho vykupiteľské dielo.

Mnoho kresťanov v minulých storočiach a najmä v prítomných dobách zabudlo na túto náuku, ako Židia zabudli na náuku prorokov o pravom Mesiášovi.

Mnohí veriaci sú zvykli myslieť, že Cirkev Kristova musí nevyhnutne vystupovať na zemi ako veľká, mocná a obklúčená svätožiariou slávy.

Či nemá Cirkev Spasiteľovo prisľúbenie, že *brány pekelné ju nepremôžu?*⁶ Nie je nedobytnou pevnosťou, vystavenou na večnej skale Petrovej? Nie je postavená na nezničiteľných základoch hierarchie, ustanovenej samým Kristom? Nie je chránená mocnými hradbami rehoľných rádov? Nie je vznešenou kráľovnou, zahrnovanou úctou národov, obávanou pre svoj mravný vplyv od mocných tohto sveta, posielajúcou légie misionárov na duchovný výboj divých národov a považovanou aj od svojich nepriateľov za strážkyňu každej pravej civilizácie?

Tak sa pomaly utvorila v ich duchu predstava, že tento vonkajší ligot prináleží k samej podstate Cirkvi.

Nemajú azda v tomto omyle pôvod toľké prorocké povstavy, ktoré povstali vo všetkých nespokojných obdobiach dejín a ohlasovali pre

⁶ Portae inferi non praevallebunt adversus eam. Mat. 16, 18.

Cirkev obdobie mimoriadne slávne? Boly ozvenou prorociev, ktoré kolovali za času života Pána Ježiša a predpovedaly, že Mesiáš príde skoro obnoviť kráľovstvo izraelské a podrobí pod svoje jarmo všetky kniežatá zeme.

Nuž, a Ježiš Kristus neuskutočnil tieto cti-
bažné predstavy. Nadišla chvíľa, keď sa zdalo, že všetka moc tohto Mesiáša, ktorý bol konal oslnivé zázraky, zmizne, keď Prorok bol zasypaný urážkami a kruto mučený, keď Divo-
tvorca bol obžalovaný od kňazských knie-
žat z podvodov a napokon vydaný na smrť, ako by nemal nijaký prostriedok sa hájiť.

Vtedy na vieru apoštolov prišiel strašný otras. Videli, ako padajú všetky nádeje, zbabelo utiekli a opustili svojho Božského Majstra a ak by bol Ježiš po svojom zmŕtvych-
vstani neprišiel ich získať jedného po druhom, boli by navždy bývali stratení.

Nuž, v posledných časoch sa príhodi niečo podobného kresťanom, čo nikdy nepochopili do základu tajomstvo kríža ani poslanie Ježiša Vykupiteľa a tej Cirkvi, ktorá pokračuje na zemi v jeho živote a má tu zavŕšiť božské utrpenie.

Vtedy mnohí odpadnú, takže Ježiš Kristus ku koncu svojho pozemského života riekol so smútkom: *Myslíte, že keď Syn človeka príde znovu na zem, nájde tu ešte vieru?*⁷

Tu je veľké nebezpečenstvo posledných čias!
Ó, ako načim pokorne prosiť dobrého Spa-

⁷ Filius hominis veniens, putas, inveniet fidem in terra? Luc. 18, 8.

sitéľa, aby nás ušetril tohto vrcholného nešťastia, nás a všetkých kresťanov, čo budú žiť po nás! Ako ho treba prosiť bez ustania, v každú hodinu dňa, aby nám zachoval svätú vieru, aby od nás vzdialil nebezpečenstvo ho zradiť a ho opustiť! Ako načim s pokornou učenlivosťou držať sa rady, ktorú nám dáva svätý Alfonz, apoštol modlitby: *Žiadajte vždy bez únavy veľkú, najvyššiu milosť konečného vytrvania, a obdržíte ju neomylnne prostredníctvom našej nebeskej Matky, najblahoslavennejšej Panny Márie!*

HLAVA XVI.

Ježiš predpovedá svojej Cirkvi konečné skúšky.

Príde čas, keď Cirkev bude presievaná ako pšenica,¹ aby sa oddelila slama od dobrého zrna.

Vojna oproti Cirkvi sa už pripravuje pred našimi očami. Ako za časov Pána Ježiša kujú sa proti nej zradné spiknutia, podnecované mocnými tohto sveta.

Blíži sa čas, keď Boh, ako ohlásilo sväté Písmo, dovoľí kniežatám temnoty posledný a hrozný útok proti Kristovej Cirkvi.

Vtedy prídu na veriaciach také hodiny súženia, akých ešte nikto nikdy nevidel.²

¹ Satanus expetivit vos, ut cribraret sicut triticum. *Luc. 22, 31.*

² Erit tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi usque modo, neque fiet. *Mat. 24, 21.*

Veriaci budú olupovaní o svoje statky, zba-
vovaní všetkej ľudskej pomoci, prenasledo-
vaní ako šelmy v svojich najneprístupnejších
skrýšach, mučení a usmrcovaní. Brat vydá
brata, otec udá syna, deti povstanú proti ro-
dičom a ich usmrtia.³

Nenávisť proti kňazom a osobám zasväte-
ným božej službe nepozná hraníc. Budú ich
všade prenasledovať s pekelnou zúrivosťou
v nádeji, že Cirkev utopia v krvi jej služob-
níkov.⁴

Kláštory budú zničené a ich obyvatelia mu-
čení a bude sa zdať, že rehoľné rády, ktoré
boly hradbou Cirkvi, navždy zmiznú.⁵

Cirkevná hierarchia, založená samým Kri-
stom, bude rozvrátená až do základov. Pa-
stieri, od Najvyššieho pastiera až po najniž-
šieho dedinského kňaza, budú prechať z ú-
krytu do úkrytu, prenasledovaní svojimi
katanmi a tisíckrát sa vydávajúc do nebezpe-
čenstva smrti, aby pomohli svojim ovečkám
a ich posilnili.

Kostoly budú znesväcované a pustošené.
Veľkolepé baziliky, ktoré znázorňovali krásu

³ Tradet autem frater fratrem in mortem et pater
filium et insurgent filii in parentes et morte eos affi-
cient. *Mat. 10, 21.*

⁴ Tunc tradent vos in tribulationem et occident vos
et eritis odio omnibus gentibus propter nomen meum.
Mat. 24, 9.

⁵ Et scandalizabuntur multi et invicem tradent.
Mat. 24, 10.

kresťanskej viery a ligot jej bohoslužby, budú ničené alebo premeňované na miesta hýrenia.⁶

Už nebude miesta pre vieru ani pre kresťanskú bohoslužbu. Všade bude počuť iba rúhanie proti Bohu a jeho Kristovi, výkriky nenávisťi proti Cirkvi, jej služobníkom a jej veriacim.

Vtedy nastane nebezpečenstvo pre vieru slabých, nebezpečenstvo posledných dní. Vtedy budú pohoršení tí, čo nikdy dôkladne nepochopili kresťanskú ideu, čo sa pridali k Cirkvi pre vonkajšiu nádheru jej veľkolepých obradov, pre jej vplyv u mocných tohto sveta. Ježiš to predpovedal.⁷ Vtedy mnohí odpadnú a budú opakovať svojím spôsobom slovo svätého Petra, keď zapieral svojho Pána: *Nepoznám tohto človeka,*⁸ nepoznám už túto Cirkev.

V čom záleží teda tá kresťanská idea, ktorú nepochopili? Záleží v tom, že Kristus prišiel na zem, aby založil duchovné kráľovstvo, aby vykúpil ľudí obetovaním seba samého, aby smieril ich odboj proti Bohu svojou poslušnosťou, siahajúcou až k prijatiu smrti na kríži.⁹ Táto kresťanská idea, ktorú slabé duše nepo-

⁶ Cum ergo videritis abominationem desolationis, quae dicta est a Daniele propheta, stantem in loco sancto... Mat. 24, 15.

⁷ Et tunc scandalizabuntur multi et invicem tradent. Mat. 24, 10.

⁸ Coepit detestari et iurare, quia non novisset hominem. Mat. 26, 74.

⁹ Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Philip. 2, 8.

chopily, záleží v tom, že Kristus pokračuje v svojom diele vykúpenia v Cirkvi a v každej duši a že všetci musia mať podiel na jeho utrpeniach na zemi a ich slobodným prijatím dovŕšovať utrpenie Pánovo a tak sa zúčastniť na jeho nebeskom kráľovstve.

Všetci, čo budú počúvať Ježišov hlas a piť z kalicha, ktorý dáva kolovať medzi svojimi učeníkmi, to jest všetci, čo z lásky k Pánovi budú prijímať až do konca údel utrpení, ktorý im určuje Boh, budú spasení a pomôžu mu spasiť iné duše.

Teraz vonkajší ligot Cirkvi bude sa môcť zahaliť, jej služobníci budú môcť byť mučení a usmrcovaní. Tieto duše tým nebudú uvedené v zmätok.

Ony majú vždy pred očami Krista, nie Krista, ktorý rozmnožuje chleby, uzdravuje nemocných, kriesi mŕtvych, povaluje vojakov, ale Krista bičovaného, korunovaného trnami, šliapaného nohami, pribitého na kríži a plniaceho až na smrť pokornú poslušnosť k svojmu Otcovi a obnovujúceho svojim dobrovoľným sebazničením česť urazeného Otca.

To je pravý Kristus!

Všetci tí, čo pochopia tohto Krista, ostanú pevní na konci časov uprostred prenasledovaní a súžení každého druhu. Nielen zostanú pevní, ale budú aj v spojení s Kristom, ktorý v nich pokračuje vo svojom utrpení, pomáhať Spasiteľovi privádzať nazpäť mnoho duší slabých, ostrasených vo viere.

A čo záležalo Ježišovi, ktorý zápasil so smrťou na kríži, na urážkach farizeov a ich svätokrádežných posmeškoch?

A čo bude záležať pravým kresťanom posledných čias na tom, že budú prenasledovaní, že budú vidieť, ako ich kňazi sú mučení a ich kostoly ničené, počúvať, ako sa bezbožná sberba uštipačne vysmieva veriacim, že budú počúvať bohorúhania a vífazoslávnny krik, ako keby srazili kríž Kristov, ktorý panoval nad svetom! Čo na tom! Cirkev neumrela! Ona sa pridružuje každým zo svojich detí k utrpeniam Ukrižovaného. Nie, ona neumrela, ona práve naopak sberá pre večnosť svoju najkrajšiu žatvu: *posiela do neba légie mučeníkov!*

A keď žatva bude skončená, zjaví sa Syn človeka a dychom svojich úst zabije Anti-krista¹⁰ a rozpráši jeho vojsko.

HLAVA XVII.

Ježiš a jeho Cirkev slávne vífazia v posledných zápasoch.

Kým dobrý Pán išiel trpieť, posilnil svojich učeníkov hovoriac: *Hľa, ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta.*¹ Mal súciti s utrpeniami, ktoré mali zanedlho pretrpieť,

¹⁰ Iniquus, quem Dominus Iesus interficiet spiritu oris sui. 2 Thess. 2, 8.

¹ Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad

aby mu zostali verní; ale myslel tiež so srdcom pohnutým zmilovaním na súženia, vyhradené kresťanom budúcnosti, najmä kresťanom posledných čias.

Ako prosil vtedy svojho Božského Otca, aby im všetkým vymohol trpezlivosť a vytrvalosť! *Prosím, hovoril mu, nielen za svojich apoštolov, ale aj za tých, ktorí na ich slovo raz vo mňa uveria.*²

A ako bola účinná táto modlitba Božieho Syna, vykonaná v hodinu tak slávnostnú!

Naplňuje nás podivom, keď pozorujeme hrdinstvo oných miliónov mučeníkov, ktorí vo všetkých storočiach statočne a rodostne podstúpili mučenia a smrť pre Kristovo meno. Ježiš bol v nich; dával im svoju božskú silu.

Tak bude robiť aj v čase posledných bojov. Mohol by azda ostať ľahostajnými k ich modlitbe: „*Ostaň s nami, Pane, lebo sa zvečeriava*“?³ Snažne ho prosia v mene jeho kríža a bolesti jeho milovanej Matky, aby ich neopúšťala vo chvíli, keď idú umrieť za neho. Ako by mohol na nich zabudnúť? Nie! Ježiš bude pri nich, odeje ich svojou silou, aby zmužilo čelili tyranom. Dá svietiť ich očiam svojmu svetlu, svetu večnosti, ktorého prvé záblesky už ožiarujú obzor. Toto svetlo premení v jednej chvíľke ich náhľady o utrpení, takže zvolajú so svätým Pavlom: *Čo sú trápenia*

² Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me. *Ioan. 17, 29.*

³ Mane nobiscum, quoniam advesperascit. *Luc. 24, 29.* consummationem saeculi. *Mat. 28, 20.*

*terajšieho času! Nie sú ničím v porovnaní so slávou, ktorá na nás čaká v nebi!*⁴

Ale ak Ježiš teší svojich učeníkov, títo zas svojou stálosťou a láskou budú jeho útechou.

V tomto všeobecnom spuštošení sa zjaví — tak ako nikdy — sila milosti. Veriaci videli teraz zblízka márnosť všetkého. Vzali im všetko: slobodu sa modliť, chodiť do kostolov, ba aj vyslovovať meno Kristus. Olúpili ich o všetky majetky, rodinu a otcovský dom. Potulujú sa väčšinou po samotách, horách a neprístupných lesoch. Už nemajú, čo dúfať na zemi. Vtedy sa obracajú celou silou svojho kresťanského srdca k Božskému Majstrovi, prisahajú mu vernosť až do smrti.

Tak sa tvorí armáda kresťanov, čo majú iba jednu túžbu: zostať vernými Kristu a zmužilo vzdorovať mučeniam pre jeho lásku. Všetko, na čom lipli za svojho života, všetko, čo sa im zdalo nevyhnutným pre život, obetujú, aby nasledovali Spasiteľa.

*To je to nepremožiteľné vojsko Kristovo!
To sú tí, čo pôjdu s ním až na Kalváriu!*

Ale tieto príklady hrdinskej oddanosti ku Kristu, trpezlivosti a radosti v prenasledovaní, budú pôsobiť pod vplyvom milosti na katov a obrátia z nich veľký počet. Títo sprisahani nepriatelia kresťanského mena poznali Krista len z ohovárok a predsudkov. Teraz vidia jeho náuku v skutočnosti. Sú prekvapení a udivení takou spokojnosťou veriacich aj

⁴ Non sunt condignae passionnes huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis. *Rom. 8, 18.*

pri smrti, vytrvalosťou vo viere, vášnivou láskou k ukrižovanému Kráľovi, ktorého kráľovstvo chcú zničiť; neochvejnou oddanosťou k Cirkvi, ktorej zahladením poslednej stopy na zemi sa zamestnávajú.

Posledné časy aj pri odpadnutí istých slabých duší budú krásnymi časmi Cirkvi. Nebude už lesku, nebude jasu, ale žatva je hojná, snopy sa množia pod kosami žencov, sami nepriatelia netušiac prispievajú svojou zúrivosťou naplňovať sýpky neba.

Vždy, keď v prvých storočiach a aj neskôr zúrilo prenasledovanie, uskutočnil Ježiš svoje najkrajšie výdobytky. Tak je to aj teraz.

Vidíte, ako kresťania posledných čias, štvaní od nepriateľov, vynachádzajú tisíc prostriedkov, odvažujú sa na všetko, aby skryli svojich kňazov, aby im umožnili slúžiť sväté Tajomstvá a ako si ukladajú hrdinské obete, aby boli tajne prítomní ďaleko na svätej omši a na nej pristupovali k svätému prijímaniu!

Hrdinstvá, ktorými sa vyznačovali čiaštočné prenasledovania Cirkvi vo francúzskej revolúcie a tiež neskôr, stanú sa každodenným životom veriacich. Stratili všetko v týchto trapných okolnostiach, ale bránia si svoju vieru v Krista a vieru svojich detí a svojich spoluobčanov a budú si ju brániť až do smrti.

A Ježiš vidí toto divadlo hrdinskej vernosti a cíti sa potešeným a odškodneným za minulé časy, keď kresťania v hojnosti a pokoji

alebo v návale časných starostí zabúdali na neho myslieť a ho milovať.

Ale Ježiš nielen je potešený a božský hrdý, keď vidí hrdinstvo svojich vojakov; on je prítomný v každom z nich, aby im bol oporou, ho posilňoval a dodával mu odvahy. Ježiš bojuje v každej duši, znáša s ňou tiež krivdy, posmešky, rany biča; nesie tiež s každou dušou kríž a s každou prijme tiež smrť, aby zavrášil s ňou a v nej dielo vykúpenia. Duša si je vedomá tejto Ježišovej prítomnosti v sebe a má z toho najväčšie potešenie. Ďakuje mu, že ju bez jej zásluhy pridružil k bolestiam svojho utrpenia a že ju čoskoro pridruží k víťazosláve svojho vzkriesenia.¹

HLAVA XVIII.

Ježiš s nami v nebi.

Ó, Ježiš, čím budeš pre nás v nebi?

Už na zemi si bol pre nás všetkým. Neopustil si nás ani na chvíľku v tomto údolí slz zo strachu, aby sme nezablúdili. Stal si sa človekom podobným nám, aby si mohol žiť blízko nás, v našej spoločnosti. Svojou posväcujúcou milosťou si tajomne prenikol až do stredu našej duše. Ubytoval si sa mlčky a s láskou medzi nami vo svätostánku. Prišiel

¹ Si tamen compatimur, ut et conglorificemur. Rom. 8, 17.

si pod spôsobami chleba a vína navštíviť nás v našom srdci a živiť nás svojou vlastnou podstatou. Bol si stále prítomný v svojej svätej Cirkvi, dodávajúc nám odvahy v našich bojoch a zaisťujúc nám víťazstvo.

Bol si pre nás všetkým na zemi, keď sme Ťa ledva poznali, keď sme Ťa tisíc raz zarumcovali.

Ježiš, čím budeš teda pre nás teraz v nebeskej vlasti uprostred našej nebeskej rodiny?

A kto bude môcť opísať šťastie, aké je nám vyhradené v nebi? Svätý Pavol doň nahliadol; ale priznáva, že *ľudské oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani ľudské srdce nemohlo pochopiť, koľko slasti Boh pripravil tým, čo ho milujú.*¹

Ježiš sám, náš milovaný Ježiš, tento nekonečne mocný Boh, nám pripravil miesto v nebi.²

Na toto dielo vynaložil celý čas nášho pozemského života. Sbíral všetky naše skutky, vykonané v spojení s ním. Videl všetky naše žiadosti, všetky naše úmysly, všetky hnutia nášho srdca voči nemu. Počul všetky naše vzdychy lásky, všetky naše poplašné výkriky, všetky naše stenania bolesti alebo

¹ Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae praeparavit Deus iis, qui diligunt illum. 1 Cor. 2, 9.

² Vado parare vobis locum. Et si abiero et praeparavero vobis locum: iterum venio et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis. Ioan. 14, 2-3.

smútku — a všetko to očistené a povznesené svojou dobrotou uschováva, aby to vo večnosti odmenil.

Ó, aké krásne bude nebo!

Zem, na ktorej žijeme, pripravoval Boh miliónov rokov. Vyzdobil ju, obohatil a naplnil majstrovskými dielami svojej moci: každý atom, každá rastlina, každý hmyz sú svetom zázrakov, ktoré udivujú najväčších učencov.

Vyzdobil oblohu miliardami slncí, ktoré kolujú nad našimi hlavami v nesmiernych priestoroch so závratnou rýchlosťou a v dokonalom súlade a pravidelnosti. A všetky tieto diela robí, ako by sa ihrajúc,¹ aby pripravil človekovi príjemný príbytok na zemi. A tento človek strávi na zemi predsa iba niekoľko rokov a použije azda svoj krátky pobyt na zemi, aby sa rúhal menu svojho Dobrodinca.

Ak teda miesto vyhnanstva je už tak krásne, akoľko krajšia bude vlasť! Ak Boh natoľko zahrnul darmi svojich nepriateľov, čo nepripraví tým, ktorí ho milujú? Aké divy nenahradí pre radosť tých, čo ho nasledovali aj v utrpení, aj v smrti?

Ako budeme šťastní hore, keď si budeme spomínať na túto biednu zem vyhnanstva, keď z našich očí tieklo toľko slz, kde sme tak často pozerali so smútkom na to krásne nebo, pre nás ešte zatvorené!

¹ Ludens coram eo omni tempore... ludens in orbe terrarum. *Prov. 8, 30-31.*

Ježiš sám v nebi osuší naše slzy.²

Teraz už nebude viac smútku, sebeckva, žiarlivosti, neúprimnosti; nebude už ohováraní, prenasledovaní, nespravodlivostí; nebude už hriešnikov, Kristových nepriateľov, rúhačov jeho svätého mena, hanobiteľov jeho sviatosti.

V nebi nebude telesných nedostatkov, nemocí, nešťastí, nepríjemností, pohrôm a vojny; nebude strachu pred smrťou, vnútorných utrpení, neistoty o spasenie, ani pokúšení, diablových lstí, ani pekelných útokov.³

V nebi bude iba blaženosť bez tieňa, radosť bez konca, šťastie bez umenšenia uprostred božskej rodiny.⁴ Lebo nebo je jedna rodina. Nájdeme tam nekonečne milujúceho Otca, Matku, plnú nežnosti, obkľúčenú množstvom milovaných detí; našich bratov a naše sestry v Ježišovi.

To Ježiš pripravil pre nás túto nebeskú rodinu! S akou starostlivosťou stvárňoval každého z vyvolených! Vykúpil ich za cenu

² Non esurient neque sitient amplius, nec cadet super illos sol neque ullus aestus, quoniam Agnus, qui in medio throni est, reget illos et deducet eos ad vitae fontes aquarum et absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum. *Apoc. 7, 16-17.*

³ Absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, et mors ultra non erit, neque luctus neque clamor neque dolor erit ultra, quia prima abierunt. *Apoc. 21, 4.*

⁴ Ecce, ego declinabo super eum quasi fluvium pacis et quasi torrentem inundantem gloriam gentium. *Is. 66, 12.*

svojej krvi. Očistil ich od hriechov, obohatil ich svojou láskou, dal im svoju vlastnú božskú prirodzenosť. Každý z nich je odetý nebeskou krásou, ktorá je súca strhnúť do večného vytrženia všetkých smrteľníkov. Každý je majstrovským dielom Všemohúceho. Boh nikdy nenapodobňuje svoje staré diela.

Kto by mohol spočítať počet vyvolených, čo budú zaľudňovať nebo po celú večnosť?

Budú tam spravodliví Starého zákona, patriarchovia, proroci a všetci tí, čo si zachovali nádej na budúceho Mesiáša.

Budú tam apoštolovia, Otcovia a Učítelia Cirkvi a milióny mučeníkov, vyznavačov a panien s nespočetným množstvom pokorých kresťanov, ktorí posvätili svoje duše verným plnením svojich každodenných povinností.

Nájdeme tam dokoca mnohé duše, ktoré strávily svoj život v nepravosti alebo zabudnutí na Boha, ale ktoré mohol božský Pastier zázrakom svojej milosti priviesť k sebe vo chvíli, keď už mali navždy zahynúť.

Napokon uvidíme, ako s nami zasadne za stôl k nebeskej hostine zázračný počet hodovníkov, čo prišli od východu a západu,⁵ o ktorých sme mysleli, že zomreli v nevere. Ježiš zomrel za každú jednotlivú dušu, on môže tisícorakými tajomnými cestami svojej milosti zasiahnuť ľudské srdce, ktoré vytvoril a ak duša prijme jeho otcovskú náv-

⁵ Dico autem vobis, quod multi ab oriente et occidente venient et recumbent cum Abraham et Isaac et Iacob in regno caelorum. *Mat. 8, 11.*

števú, bude zachránená, Nik nemôže zahynúť bez svojej vlastnej viny.

Ó, aké tajomstvá milosti uvidíme v nebi!

Ale v nebi je uchovaná pre nás jedna zvláštna radosť. Uvidíme sa tam so svojimi pozemskými priateľmi, so svojimi spoločníkmi na ceste do večnosti, so svojou terajšou rodinou, so všetkými, čo nám preukázali dobrodenie, tiež so všetkými dušami, ktoré sa priblížily k Bohu naším prostredníctvom a naša vďačnosť a dôvernosť s nimi a náklonnosť, ktorú k sebe vzájomne budeme prechovávať v Ježišovi, nebudú mať hraníc po celú večnosť.

Ale kto vypovie naše šťastie, keď konečne po dlhom vyhnanstve života uvidíme svoju nebeskú Matku, pokornú a tichú Pannu z Nazareta, Nepoškrvrnenú, vznešenú Kráľovnú anjelov a svätých!

Áno, ona je tam nahore! Čaká na náš príchod! So starostlivosťou pripravila nám miesto vedľa seba. Aké dojímavé bude prvé stretnutie, aký rozkošný bude prvý okamih, keď kľáčiaci pri jej nohách, budeme sa cítiť priťahovaní na jej materinské srdce! Už tu na zemi bolo naše spojenie s ňou tak nevýslovne dôverné, tak tajomné hlboké. Akú nežnosť teda uchováva nám pre večnosť!

Budeme čítať v jej materinských očiach nevýslovnú lásku, ktorú k nám chová; budeme zrieť s dojatím úzkosti, ktoré zakúsila, keď pred jej očima mučili jej milovaného Syna.

Ale tiež ako bude táto neporovnateľná Matka milovaná v nebi, keď je už toľko mi-

lovaná na zemi! Ako bude zahrnovaná láskou a vďačnosťou od každého z miliárd detí, ktoré zrodila pre nebo!

Napokon neše šťastie bude dovŕšené, keď uzrieme samého Ježiša, Slovo Božie, Kráľa vesmíru, pokorného a dobrotivého Ježiša.

Aký jasot bude v celom nebi, keď sa ukáže vo všetkom jase svojej božskej velebnosti, uprostred deviatich sborov anjelov, čo tvoria jeho dvor, obklúčený nespočetnými vyvolenými, ktorých znovu vytrhol pekle a z ktorých urobil svoju prijatú rodinu, svojich bratov a svoje sestry!

Aké výrazy synovskej vďačnosti budú stúpať zo srdca všetkých blahoslavených k tomu, ktorý ich vyrval pekle! Akou ohnivou láskou budú oplývať tieto nesmrteľné duše, čisté a sväté, k milosrdnému Spasiteľovi, ktorý sa podvolil na všetky muky, na všetky ústrky, na všetky zničujúce poníženia.

Ale najmä aké dojatie sa zmocní nášho srdca, až pochopíme po prvé tajomstvo nežnosti, obsažené v slovách svätého Pavla: *Žijem už nie ja, ale Ježiš Kristus žije vo mne!*⁶

Áno, Ježiš bude žiť v nás a my budeme v ňom a budeme mať z toho spojenia nekonečne sladkú radosť. Ježiš bude celý v nás a v každom zo svojich detí. V ňom otvorene uvidíme všetky tajomstvá prírody. V ňom náš rozum sa otvorí svetlu slávy a naše oči

⁶ Vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus. Gal. 2, 20.

budú v očarení zrieť nekonečné obzory božského sveta. Jeho sláva bude slávou našou, jeho šťastie šťastím naším, jeho láska bude láskou našou.

S Ježišom a v Ježišovi vojdeme do vznešenej a Najsvätejšej Trojice a budeme sa tam cítiť na svojom pravom mieste, lebo sme milovanými deťmi tejto božskej rodiny. Budeme mať účasť podľa svojej miery milosti na božskom živote vznešených troch Osôb. Ježiš a my v ňom budeme milovať Božského Otca a Otec bude milovať a objímať navždy svojho Syna a nás s ním.

A táto obapolná láska, ktorú k sebe chovajú Otec a Syn, je Duch svätý, tretia Osoba Najsvätejšej Trojice, podstatná láska, nevyсловiteľné puto, ktoré spojuje Otca i Syna a objíma aj nás a všetkých obyvateľov neba v jednom a tomže objatí večnej lásky.

Et sic semper cum Domino erimus.⁷ A tak budeme navždy s Pánom a budeme sa po-divovať, ako Ježiš božsky uskutočnil všetky svoje sľuby, dané apoštolom v predvečer svojej smrti: Otče, chcem, aby tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde ja som, aby videli slávu, ktorú si mi pripravil...⁸ Aby

⁷ Rapiemur... obviam Christo in aera et sic semper cum Domino erimus. Itaque consolamini invicem in verbis istis. 1 Thes. 4, 16-17.

⁸ Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego et illi sint mecum, ut videant claritatem meam, quam dedisti mihi, quia dilexisti me ante constitutionem mundi. Ioan. 17, 24.

*všetci jedno boli, ako Ty, Otče, vo mne a ja v Tebe, aby aj oni v nás jedno boli.*⁹

Ó Ježiš, ako sa nemôžeme dočkať ísť do neba! S akým zápalom opakujeme posledné zvolanie apoštola svätého Jána: *Veni, Domine Iesu! Príď, Pán Ježiš, príď!*¹⁰

Úpenlivo Ťa za to prosíme skrze Tvoju požehnanú Matku, daj nám trpezlivosť v našom vyhnanstve na zemi, daj nám milosť vyhnúť každému hriechu, daj nám silu vzdorovať všetkým skúškam, vyhnúť všetkým nebezpečenstvám, najmä nebezpečenstvám posledných čias; ale príď, Ježiš a nemeškaj viac!

Vzdycháme na tejto zemi hriechu, kde sláva víťazstvá bezbožníci, Tvoji nepriatelia a naši prenasledovatelia. Príď teda, Ježiš, pomáhaj svojim deťom!

Pomsti nevinnú krv vliatu v prúdoch! Zažeň do pekla Satanove hordy!

Pokor rúhačov svojho svätého mena a poteš svojich verných!

Príď v plnom lesku svojej slávy, nesený na nebeských oblakoch, súdiť živých i mŕtvych a odnes so sebou do svojho večného kráľovstva svoje verné deti!

Veni, Domine Iesu, veni!

⁹ Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint. *Ioan. 17, 21.*

¹⁰ *Apoc. 22, 20.*

O B S A H:

Strana:

Hlava 1.

Úvod. Ostaň s nami, lebo sa zvečerieva --- 9.

Hlava 2.

Ako prišiel Ježiš medzi nás --- --- --- 12.

Hlava 3.

Ako bol Ježiš prijatý svojou Matkou pri vstupe na tento svet --- --- --- --- --- 15.

Hlava 4.

Ako žil Ježiš na zemi --- --- --- --- 17.

Hlava 5.

Ako zachádzal Ježiš s Iuďmi, medzi ktorými žil --- --- --- --- --- --- --- --- --- 23.

Hlava 6.

Ako zachádzali s Ježišom Iudia jeho čias --- 26.

Hlava 7.

Ježiš prebýva svojou milosťou v duši spravodlivých --- --- --- --- --- --- --- 29.

Hlava 8.

Čím sa zamestnáva Ježiš v dušiach --- --- 32.

Hlava 9.

Čo robí Ježiš vo vlašných dušiach --- --- 35.

Hlava 10.

Ako dokonáva Ježiš svoje dielo v dušiach horlivých --- --- --- --- --- 39.

Hlava 11.

Ježiš ostáva medzi nami v Bohostánku --- 42.

Hlava 12.

Ježiš — eucharisticky posväcuje duše --- 46.

Hlava 13.

Ježiš — Eucharistie rozširuje svoje dobrodenie na celý svet --- --- --- --- --- 50.

Hlava 14.

Ježiš ostáva s nami vo svojej Cirkvi --- --- 53.

Hlava 15.

Ježiš varuje svoju Cirkev pred nebezpečenstvom posledných čias --- --- --- --- 57.

Hlava 16.

Ježiš predpovedá svojej Cirkvi konečné skúšky --- --- --- --- --- 60.

Hlava 17.

Ježiš a jeho Cirkev slávne vífazia v posledných zápasoch --- --- --- --- --- 64.

Hlava 18.

Ježiš s nami v nebi --- --- --- --- --- 68.

Spisovateľ :	<i>Jozef .Schrijvers, CSsR.</i>
Názov :	<i>Ježiš medzi nami.</i>
Vydala :	<i>Dominikánska edícia VERITAS.</i>
Sväzok :	<i>Dvanásty.</i>
Knížnica :	<i>Revue SMER.</i>
Redaktor :	<i>Dr. Inocent Müller, OP.</i>
Vytlačila :	<i>Knih tlačiareň WIKO, pod národnou správou v Košiciach.</i>
Roku :	<i>1946.</i>